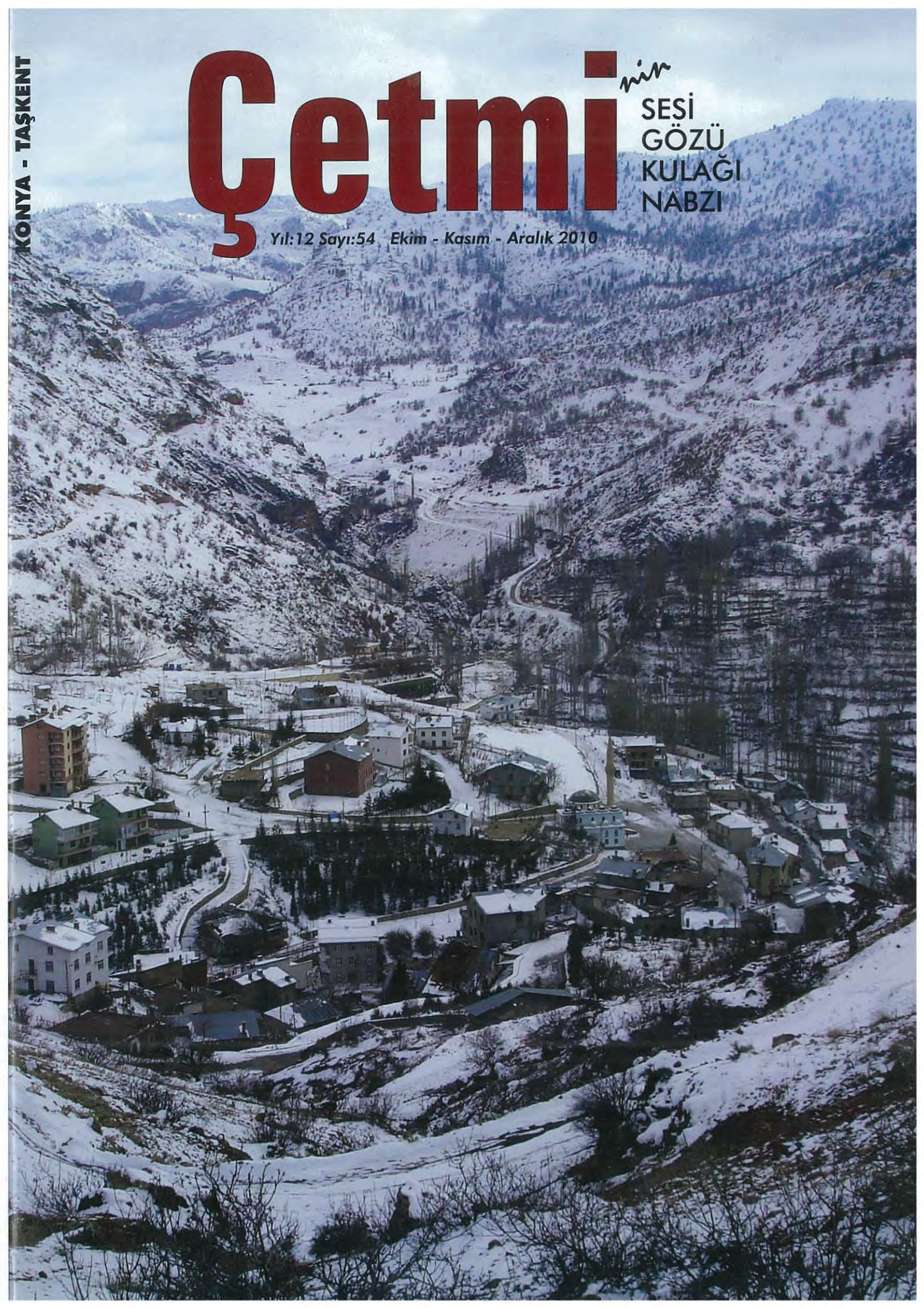

Çetmi^{nir}

SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl:12 Sayı:54 Ekim - Kasım - Aralık 2010

naturel
ahşap

Süleyman COŞGUN

www.naturelahsap.net

Merdiven | Dekorasyon | Dekoratif Çatı

Geniş ve Kaliteli Ürün Yelpazemizle
Size Özel Çözümlerimiz İçin Bize Ulaşın!

Adres : Sanayi Sitesi 701. Sokak No: 8/A ANTALYA

Tel : 0.242.345.80.97

Gsm : 0.532.505.64.03 - 0.542.365.52.46

naturel
ahşap

Çetmiller
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin Eşiyok
Anamur	Apdullah Kasap
Karaman	Mehmet Akif Akkoca
Antalya	Mehmet Ali Güven
İzmir	Ahmet Güçlü
İstanbul	Mustafa Güçlü
Bursa	Ali Bircan
Fransa	Baki Solmaz
88 Fransa	Bilal Balci

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim Bozdağ
0539 232 04 42
0242 426 25 73
E posta
kerim.bozdag@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası

Bank Asya
Konya Mevlana Şubesi
Hesap No : 35-896375-7

ADRES

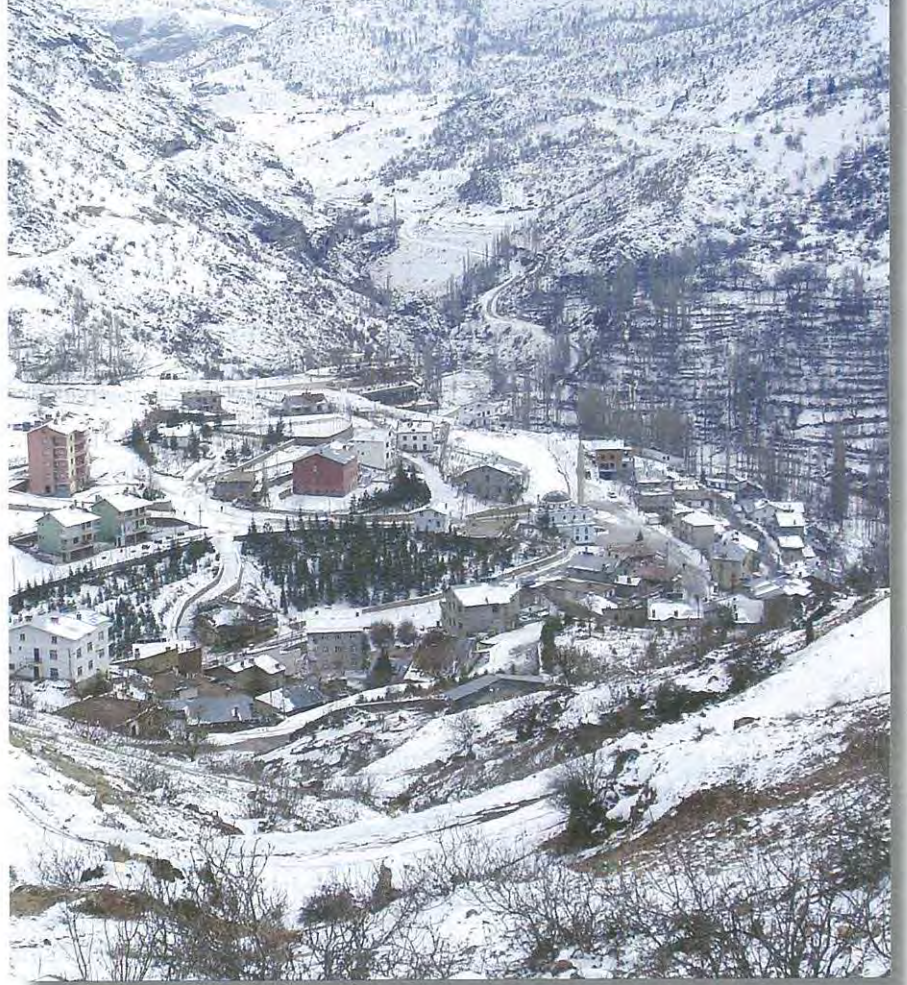
Çetmiller Eğitim Vakfı Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat:2 No:186
Meram - Konya
cetmillervakfi@hotmail.com
konya.cetmiller.vakfi@gmail.com
Tel : 0332 351 26 67

Grafik Tasarım

M. Yalçın Lapaç - BEDREK AJANS
Fatih Bedir Organizasyon T:0242 325 85 70
www.bedrek.com

Baskı

İhlas Gazetecilik A.Ş. - ANTALYA
T: 0242 340 50 40

İÇİNDEKİLER

Selam ile	2	Fil Abdurrahman	26
Çetmi'nin Sesinden	3	Bedriye Akbay	28
Çetmi'den Haberler	5	Ali Biçer	29
Pınar Özel	6	Mustafa Önder	30
Biter	7	Suriye Gezi Notları	31
Osman Dayımız	8	Hadim'li Abdülezel Paşa	34
Çoban Çeşmesi	11	Alime Uslan	36
Kaşıkçı Ali Rıza Efendi	12	Aslan Sürücü Kursu	38
Bülbülü Altın Kafese Koymuşlar	15	Gönül Bağ	42
Miray	16	Aşure	43
Yörük Dağarcığı	20	2010-2011 Burs Listesi	44
İbrahim Uçar	23	Çetmililer Vakfı Kurucu Listesi	46
Tıkır Gelini	24		

Kerim BOZDAĞ

Selam ile...

Osman dayı gitti. Omuzuna aldığı deynekten yapılmış tüfekler sustu. Sabah namazında cami çıkışında "tamam, tamam" diyen Osman dayımız artık yok. Onun varlığı ile şenlenen gönüllerimiz son zamanlarında yaşadığı sıkıntılarla hüzünlenir olmuştu. Ayaklarına felç inmiş, tekerlekli sandalyesinde çaresiz çırpınışları yerini dayanılmaz acılara terketmişti...

Osman dayının her çetmili üzerinde hayırla yadedeceği unutulmaz etkileri vardır. Kimi zaman dere taraflarında, belki gecenin bir vaktinde Ya da sabahın köründe onu oralarda yalnız görebilirdiniz. O, o anlarda "yörü, yörü" diyerek geç kalmışları yuvasına uğurlayan bir şefkat eri gibidir senki. Kimi zaman kendisine alay ederek takılan kişilere, özellikle kızdığı adamlara hiç taviz vermeyen sert mizaçlı osman dayımız... Anlatılanlara göre günlerden birgün yaylada oba zamanı kaybolur. Nereye baksalar bulunmaz bir türlü. Gecenin kör bir vaktinde bütün oba halkı dere tepe onu onu aramaktadırlar. Nihayet çok uzaklarda bir yörük obasında bulunur Osman dayı. Bulunur ama bu safhadan sonra yörük obası sakinlerinin anlattıkları çok ilginçtir. Osman dayının obaya gelişi anında hiçbir köpeğin ona saldırmayıp ürmemesi... Halbuki o köpekler yakınlardan geçen yabancı insanlara bile geçit vermeyen cinstendirler. Osman dayının obalarına bir yabancı olarak girmesine sessiz kalmışlar. Her halde bu işin sırrı Osman dayımızın ruh dünyası ile alakalı birşeydir bilinmez...

...

Hoca Hasan Ya da Hoca'nın Hasan Bayram... Sessiz yaşadı ve aramızdan ayrıldı gitti sessizce. Onunla yaşadığımız anlardan geriye kalan hatıralar hayatımızın o anların silinmez izlerini bıraktı gitti.

...

Mustafa Güven Antalya'ya hastaneye gelmiş dediler. Ağır hastaymış. Ziyaretine gidelim kararı aldık. Bu gün yarın derken bir akşam vakti oğlu Mehmetin evine vardık. Hasta yatağında tevekkülle Allah'a teslimiyetin bir nişanesi gibi duruyordu. Meğer o gün geceyarılarında kendinden geçip uyandığı bir anda "gömleğimi getirin, beni giydirin" demiş. Baba niye giyineceksin. "Haydi hazırlanın Kerimgile gidelim" demiş. Bize oturmaya gelmek istemiş. Evlatları tamam baba gidelim falan demişler... Tabi rahmetli bize gelemedi... Ama biz oraya vardık ve helalleşerek vedalaştık.

...

Yaşadığımız olaylardan aktardığımız şeyler aslında hepimizin her an karşılaştığı şeyler. Bizler hatıralarımız ile hatırdaki olanları yad ederken yeni yeni olaylar bizi hayat zincirine bağlayarak geleceğe doğru sürüklüyor. Nerede duracağız, ne zaman duracağız belli değil. Durduğumuz yerde arkamızdan bıraktığımız izler bizden bir nişane bırakabilmişse ne ala. Arkamızda bıraktığımız yıllar aslında geleceğimize atılan tohumlar gibidir. Onlar gün olur devran döner bir yerlerde filizlenirler. Tıpkı dergimizin sayfelerinde ve bu satırlarda filizlendiği gibi...

Bu sayımızda sizleri önceki dergilerden aşına olduğunuz isimlerden farklı bir isimle ağırlıyoruz. Pınar Özel. Kendisinin şimdiye kadar gazetelerde yayınlanmış birçok yazısı vardır. Ayrıca "Fondöten" adını verdiği bir kitabı vardır. İleride tafsilatıyla bahsedeceğimiz bu eser Çetmili birisi tarafından yayınlanan ilk kitap çalışmasıdır.

Pınar hanıma aramıza hoş geldin diyoruz.

Çetmi'nin Sesinden

Mehmet Balcı

“Emanet kaybedilince kıyameti bekleyin”

Emanet, hıyanetin zıddı olup, güven sadakat ve emniyet anlamlarına gelir. Fert ve toplum huzurunun buna bağlı olduğu gibi, maddi ve manevi kalkınma da buna bağlıdır. İnsanlar arasında dürüstlüğü, emniyetin, hakkına razı olma duygusunun kalmaması, kimsenin kimseye güvenmemesi, yani emanetin zayı olması Hadis-i Şerif’le kıyamet alameti olarak bildirilmiştir.

Ebu Hüreyre (R.A) anlatıyor; Resulullah (S.A.V.) buyurdu ki, “Emanet kaybedilince kıyameti bekleyin.” Emanet nasıl kaybolur diye sordular, “İşler ehil olmayanlara teslim edilince” diye cevapladı. (Buhari)

Ayet-i Kerimede de, “Gerçekten Allah c.c. size emanetleri ehil olanlara vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder. Allah size ne kadar güzel öğütler veriyor! Şüphesiz Allah cc. Her şeyi işitici ve her şeyi görücüdür.” Nisa suresi âyet, 58

Emanetin kaybı güvenilir kimselerin yok olması ve güven duygusunun azalmasıyla meydana gelir. Emanetin ehil olanlara verilmesi ve ehil olanların göreve getirilmesi, bu bakımdan son derece önemli, zaten Allah’ın da emridir.

Ayet-i kerime ve Hadis-i şerifte ifade edilen emanetin ne olduğu hakkında farklı görüşler vardır.

İbn-i Abbas (R.A.): Yapılması emredilen veya yasaklanan farzlardır.

Bazıları, yaptığımız tüm ibadetlerdir; insanın yerine getirmesi gereken bütün emirlerdir. Mükellef olduğumuz görevlerdir. Bu görevler de namaz, oruç, hac, zekat, kefare, Allah’ın kulları üzerindeki hakları, İslam’a ve Kuran’a karşı sorumlulukları, kulların birbirlerine verdikleri emanetler ve birbirleri üzerindeki hakları vb. demişlerdir.

Emanetin ne olduğunu ve nasıl zayı olduğunu açıklayan bir Hadisi de Huzeyfetu’l-bnu’l-Yemân (r.a.) anlatıyor: Hz. Peygamber (a.s.), bize iki hadis irad

buyurmuştu. Ben bunlardan birini gördüm, diğerini de bekliyorum. Buyurmuştu ki: “Emanet (dîn, adalet duygulan) insanların kalplerinin derinliklerine (yaratılışlarında, fitrî meyiller olarak) konmuştur. Sonradan Kur’ân-ı Kerîm indi. (İnsanlar kalplerine konmuş olan bu fitrî temâyüllerin) Kur’ân ve hadiste te’yîdini buldular.” Resûlullah (a.s.) bize bu emanetin kalplerden kalkmasından da bahsetti ve buyurdu ki: “Kişi uykuda imiş gibi farkında olmadan kalbinden emanet alınır. Geride, benek izi gibi bir iz kalır. Sonra ikinci sefer, yine uykuda imişcesine, kişi farkında olmadan kalbindeki emânet duygusundan bir miktar daha alınır. Bunun da, kalpte bir kabarık izi gibi bir izi kalır, yâni şöyle ki, ayağın üzerinden bir kor parçasını yuvarlayacak olsan değdiği yerleri kabarmış görürsün. Ne var ki, içinde işe yarar bir şey yoktur.” Sonra Hz. Peygamber (a.s.) bir çakıl tanesi aldı, onu ayağının üzerinde yuvarladı. (Ve sözüne devam etti:) “(Emanet bu şekilde peyder pey azalmaya devam eder, o hâle gelinir ki artık alış verişe giden insanlarda (itimad, güven, doğruluk ve) emanet tamamen kaybolur. Hatta dürüstler “falanca kabileden dürüst insanlar varmış” diye parmakla gösterirler. Bazan da, kalbinde zere miktar iman olmayan bir kimsenin “ne cıvanmerd, ne kibar, ne akıllı kişi” diye övüldüğü olur.” (Huzeyfe devam etti.) - Ben öyle günler gördüm ki, hanginizle alış veriş yaptığımı aldımazdım. Muhâtabım Müslüman idiyse, bana karşı hile yapmasın dindarlığı mâni olurdu. Muhatabım Yahudi veya Hristiyan idiyse, onu da, âmiri’nden vâlidenden gelen korku ve disiplin) bana hile

yapmaktan alıkoyardı. Fakat bugün sizden sadece falanca falanca ile (gönül huzuruyla) alış veriş yapabilirim.” (Buhari, Müslim, Tirmizi)

Ayet ve hadislerde geçen emanetin aynı anlamlara geldiğini beyan eden saib’l tahrir, bu emanetin imanın ta kendisi olduğunu ifade der ve ilave eder. İman kalpte bir yerleşti mi, kişi onun emrettiğini yapar, yasakladığından da kaçır. İbnü’l Arabî’de hadiste geçen emanetten murad imandır der ve kötü amelin imanı gıgide zayıflatacağı ve sonunda imandan sadece bir iz kalacağını açıklar. İbn’u Hacer’de, imandan kalan bu iz dilde telaffuzdan ve kalbin zahirinde kalan zayıf bir itikaddan ibaret” der.

İbn’u Battal da bu hususta şu açıklamada bulunmuştur, “Emaneti ehil olmayanlara vermenin manası şudur; Allah imamları (devlet başkanlarını) kullarının başına emanetçi olarak koydu ve kendilerine kullar için hayırhah olmayı farz kıldı. Öyle ise kullar da başlarına dindar kimseleri emir tayin etmeleri (seçmeleri) gerekir. Çünkü, gerçek dindarlar her yaptıkları işte Allah’a verecekleri hesabı düşüneceklerine için adaletle. Hayıra ve hakkaniyet ölçülerine göre hizmet ederler. Dindar olmayanları başlarına amir tayin ettikleri takdirde onların yapacakları zulme ve haksızlıklara onay vermiş olacaklarından emanete ihanet etmiş olurlar.

Mahlukat içerisinde emanetlere muhatap olan yalnızca insandır. Kendisine verilen akıl ve irade gibi donanımlarla uhdesine verilen sorumlulukları yerine getirebilecek kapasitede yaratılmıştır. Diğer

varlıklar böyle bir sorumlulukla mükellef tutulmamış ve yaratılışın gereği ilahi emirlere, iradeleri dışı zorunlu olarak itaate mecbur bırakılmışlardır. İşte, yerler, gökler, yıldızlar, gezegenler, ay, güneş, kuşlar ağaçlar ve hayvanlar vb. Allah'ın planladığı görevleri eksiksiz yerine getiriyor ve itiraz etmeden tereddütsüz boyun eğiyorlar.

En güzel bir biçim ve özellikte yaratılan insan sorumluluğunu idrak eder, emanetlere sahip çıkar ve Rabbine kulluğu hakkıyla yerine getirirse o zaman yüce bir makama ulaşır ve yaratıklar arasında eşsiz bir mevkiye yükselmiş olur. Yeter ki insan üzerine aldığı sorumluluğun idrakinde olsun. Kendini tanısin, niçin yaratıldığının farkında olsun.

Bu muhterem varlığa düşen görev, maddi emanetlere sahip çıkmanın üstünde, İslam dininin hak ve gerçek olduğuna inanması ve buna şahitlikte bulunması ve dininin emirlerini şahsında yaşatarak bunu dışarıya da yansıtması gerekir. Sorumlu Müslüman, İslamın bu güzelliklerini yaşantısıyla çevresine yansıtmakla kalmayarak uygun bir dil ve anlatımla da diğer kardeşlerine tebliğ edecek. Emanet gereği bununla yetinmeyerek bütün insanlık için kurtuluş olan ilahi sistemi top yekun insanlığa ulaştırmak içinde çaba sarf edecek. Çünkü Hz. Peygamber (S.A.V); "Cihad, Allah'ın beni gönderdiği zamandan, ümmetimden en son gelenlerin Deccalle savaşmasına kadar devam edecektir." (Ebu Davut) buyumuştur.

Netice olarak emanet: Allah'ın c.c. hayatın bütün alanlarla ilgili belirlediği görev ve sorumlulukları, Allah cc. Ve Hz. Peygamber (S.A.V)'in istediği biçimde yerine getirmektir. Üzerimize aldığımız veya bize verilen görevleri hak ve adalet ölçülerine göre yapmak, insanlarla ilişkilerimizde güvenilir olmak şahıslarımıza ve devlete karşı olan vazifelerimizi hakkıyla yerine getirmek dinimizin bir emridir.

Emanetlere hıyanet edenler, sorumlu oldukları görevleri kötüye kullananlar, iyi bir mümin olamayacakları gibi özerlerinde münafıklık alametini de taşımış olurlar. Ebu Hureyre (r.a) dan rivayet edildiğine göre Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) şöyle buyumuş; "Münafığın alameti üçtür, konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiği zaman sözünden cayar, kendisine bir şey emanet edildiği zaman hıyanet eder." Diğer bir rivayette: "Oruç tutsa, namaz kılsa ve kendisini Müslüman sansa da." ifadesi vardır.

(Buhari, Müslim)

ÇETMİ'DEN HABERLER

YAŞLI, DÜŞKÜN VE HASTA OLANL

Fadime DERE (Çetmi'de)

Ümmü AKCAN (Çetmi'de)

Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)

Osman AVCI (Avcı Osman) Çetmi'de

Hasan ERTEK (Ekiz Hasan) Çetmi'de

VEFAT EDENLER

Meryem Akbınar (Mecek Dayının eşi)
(03.02.1932 - 14.09.2010)

Bedriye AKBAY (Ahmet Akbay'ın eşi)
Antalya'da

Mehmet Yıldırım (Kör Mehmet)
(01.07.1919 - 23.09.2010)

Hasan Bayram (Hoca Hasan)
(10.10.1954 - 27.09.2010)

İbrahim USLAN (Halli İbrahim)
(24.07.1937 - 07.10.2010)

Mustafa Güven (Acıbiber)
(30.10.1940 - 11.10.2010)

Ayşe ASLAN (Sarıkız)
(06.02.1337 - 14.10.2010)

Alime USLAN (Hüsgül İbrahim'in eşi)
(19.09.1929 - 30.10.2010)

Emine AKBAY (Fil Abdurrahman'ın eşi)
(10.02.1936 - 20.11.2010)

Ayşe TIKIR (Tıkır Caferin eşi)
(01.11.1928 - 23.11.2010)

Abdurrahman AKBAY
(Fil Abdurrahman)
(12.05.1933 - 25.11.2010)

Mustafa ÖNDER (Kasım)
(4.03.1932 - 02.12.2010)

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Kavgalı Zeki'nin oğlu
Fatih Güçlü
Erol Bozdemir'in kızı Rabia
ile evlendi.

Demirci Hacı'nın oğlu
Mustafa Bozdoğan
K.Maraş / Afşinli Sultan Doğan
ile evlendi.

Korucu Osman'ın oğlu Mustafa Uçar
Zeybek Mustafa'nın kızı Fatma
ile evlendi.

Hoca Hasan'ın oğlu Mehmet Bayram,
Bekmez Hasan'ın kızı Saadet Aslan
ile evlendi.

Mustafa Aksoy'un oğlu
Mehmet Akif Aksoy
İmamin Muzaffer'in kızı Rabia Bayram
ile evlendi.

Muzaffer Bayram'ın oğlu
Mustafa Bayram
Delibaki Yaşar'ın kızı Sümeyra Akbay
ile evlendi.

Süleyman Varol'un oğlu Eyyüp Varol,
Çamurcu Veli'nin kızı Ayşegül
Çamurcu ile evlendi.

Fahri Bakdemir'in oğlu Ramazan
Bakdemir,
Durmuş Ali Bağırhan'ın kızı Zeliha
ile evlendi.

**Hasta olan
hemşehrilerimize
acil şifalar,
vefat edenlerimize
rahmet ve mağfiret,
evlenen gençlerimize
ömür boyu sağlık
ve mutluluklar dileriz.**

PINAR ÖZEL

MERHABA...

Hem yazarlık hayatımda, hem de günlük yaşamımda duyduğum bazı cümleler var benim...

"Ne kadar komiksin" (bu iltifat mı bilmiyorum aslında; belki de kötü anlamda diyorlardır: "komiksin" diye)

"Detayları yakalamada çok başarılısın" (belki bu da bir saplantının göstergesidir)

"Çok zekisin" (bundan şüphem yok; evet, çok zekiyim ama akıllı değilim)

"Çok yaratıcısın" (hayal gücümün "biraz" geniş olduğu doğru)

Sebepleri ne olursa olsun bu sözleri duymak hem bir yazar olarak hem de bir insan olarak mutluluk verici ama bizler, yani siz ve ben, tüm bu iltifatların gerçek nedenini biliyoruz!

Çünkü Çetmiliyiz biz... Torosların çocuğuyuz...

Toprağımızın özelliği komik olmak. Bize has bir özellik detay yakalamak.

En küçük bir olayı bir sinema filmi kıvamına getirebilecek yaratıcılığa sahip olmak hepimizde var...

Ve 7'den 77'ye hepimiz fazlasıyla zekiyiz... Zekâmızı nerede kullandığımız önemli değil; var olması yeterli...

Çetmi'nin insanını tanımayan biri okusa şu yazdıklarımı "kendini beğenmiş" diyebilir benim için ama gerçek bu...

Her biri tek başına birer "Nasreddin Hoca" özelliği taşıyan insanlardan oluşan bir köy, bizim köyümüz. Ve hayatım boyunca tanıdığım en özel insanlar hep bu topraktan çıkmış...

Bu özel toprağın bir çocuğu olarak, en başta şanslı doğmuşum ben, işte bu yüzden... Bu özelliklerimi kullanarak bir yazar olmuşum.

Yazdıklarımı, okumak isteyenlerle paylaşmışım...

Bazen deliliğim tavan yapmış ve aklıma gelen deli saçması fikirlerimi anlatmışım; bazen de yaşadıklarımı paylaşmışım insanlara, olmuş olması hayal ürünü gibi gelse de... Hayal ürünü zannetmişler çünkü bizlerin, kalıtsal ve toprağımızdan gelen bir özellik sonucu olmayacak olaylara imza atabileceğimizi bilememişler... Fıkra sanmışlar çoğunu, her birimizin birer fıkra kahramanı özelliği taşıdığımızı bilemedikleri için...

Aklıma ne geldiyse yazmışım...

Ciddi olmayı başaramadığım için kimseyi ağlatmamışım yazarken ama zaten hayatın zorlukları içinde birinin de güldürme görevini üstlenmesi gerekmiş... O da ben olmuşum, bir Çetmi çocuğu olarak...

Bu aydan itibaren tüm huysuzluğumla, kılıçtan keskin olduğu iddia edilen ama bence bileylememiş kalemimle, yaşadıklarım, gördüklerimle, duyduklarım, hissettiklerimle ve soytarı ruhumla, ÇETMİ'NİN SESİ'nde sizlerle olacağım...

Eğer; gölgenizle bile sizin yerinize kavga edebilecek, satirik, köpük kıvamında, komik, huysuz, zararsız bir deli, kendince adil birinin yazdıklarını okumak isterseniz tanışabiliriz: Ben, Pınar Özel... Rahmetli Molla Osman ve Rahmetli Çavuşların Şerife'nin torunuyum...

Doktor Ali Özel'in kızıyım...

"MERHABA"

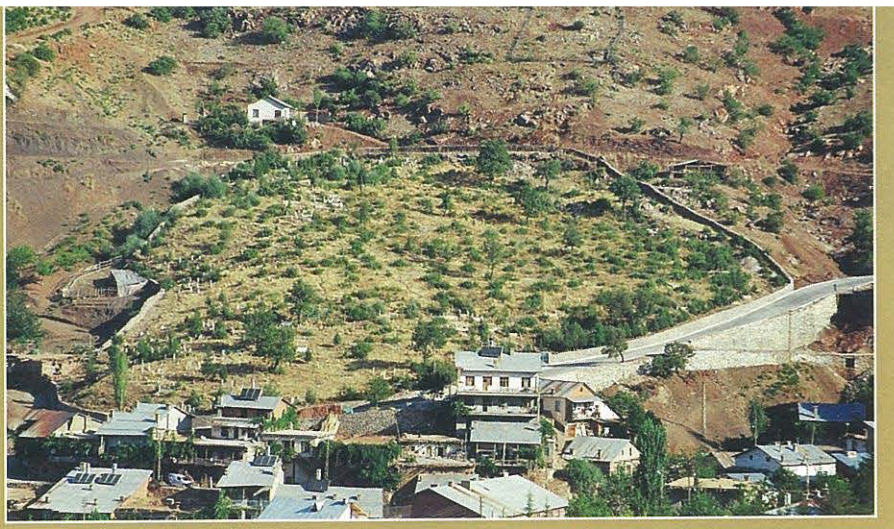
Bundan böyle güzel, neşeli, keyifli ve hepimize mutluluk verecek satırlarda buluşmak dileğiyle şimdilik "Hoşça kalın" diyorum...

Sevgilerimle...

BİTER

Necip Fazıl Kısakürek
1963

Kalkılır bir yerde, kalır oyuncak,
Kurgular biter.

Ölüm... O geldi mi ne var korkacak?
Korkular biter.

Fikir, açmaz artık beyinde kuyu;
Burgular biter.

Unuturuz hayat adlı uykuyu,
Uykular biter.

Biter, her şey biter; ses, şekil ve renk,
Kokular biter.

Kabir sualiyle kapanır kepenk!

Allah, Allah, Allah!
Başka lafı kes!
Sorgular biter!!

OSMAN Dayımız

*Beş ocak Çarşamba
ikindi vakti,
Ruhunu teslim etti...*

Nimetullah UÇAR

Beş ocak Çarşamba ikindi vakti
Ruhu teslim etti Osman dayımız
Yaşasaydı zaten gülmeyecekti
Menziline gitti Osman dayımız

Öldüğü duyuldu kısa sürede
Bir hareket oldu bütün yörede
Toplandı insanlar sabah beldede
Kendisine çekti Osman dayımız

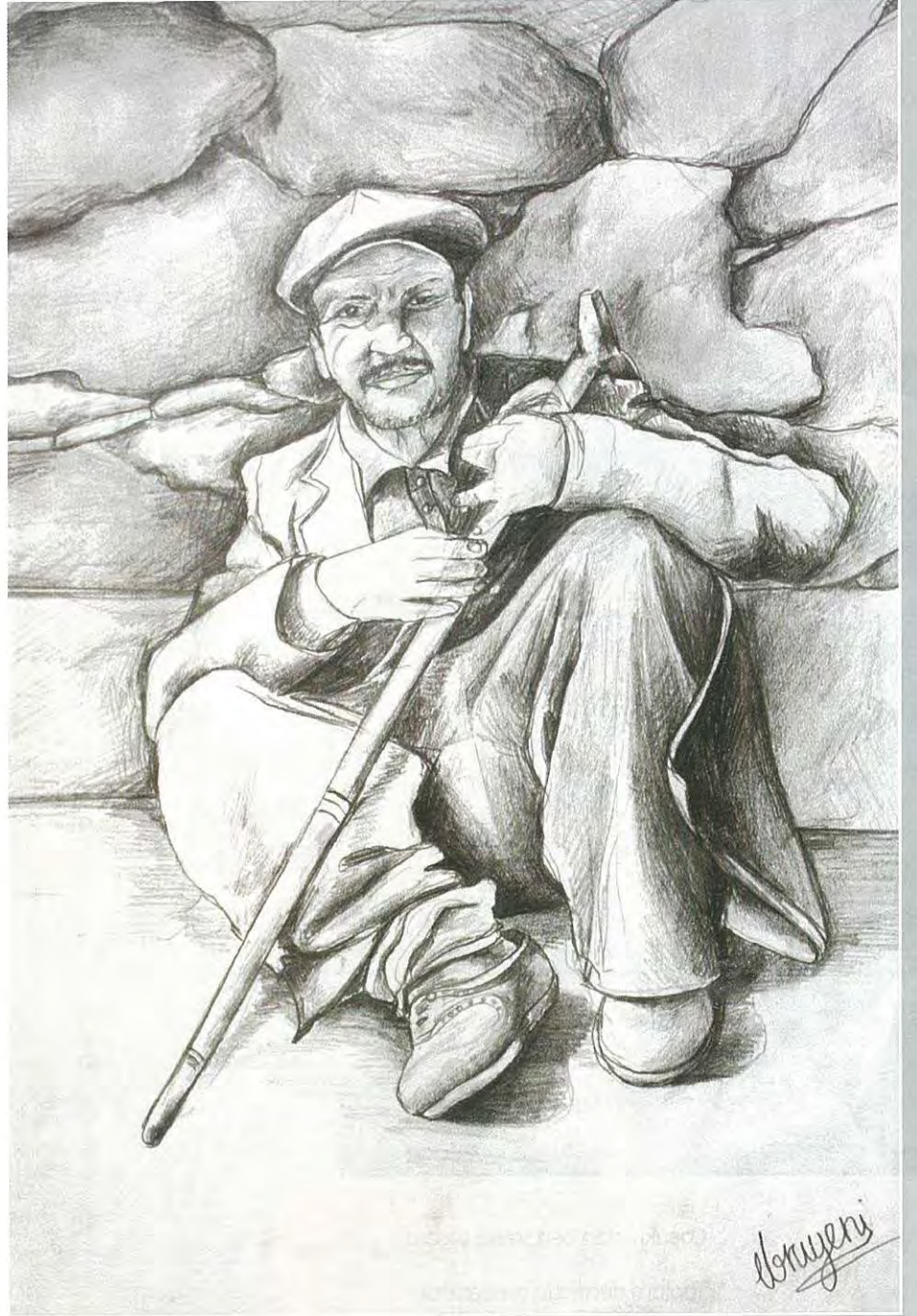
Öldü diye ona tutarken yası
Acıyı paylaştı tüm kasabası
Yalnız değildiler dost akrabası
Onlarla bekletti Osman dayımız

Sabahtan yer seçip mezar kazıldı
Yıkanması için su ısıtıldı
Dualar edilip kefen sarıldı
Kabre gidecekti Osman dayımız

Sevenleri geldi dört bir taraftan
Namazda kendine yer buldu saftan
Böyle uğurlanır gönül kırmayan
Gönüller fethetti Osman dayımız

Mezara konurken cansız cesedi
Umulur ki toprak hoş geldin dedi
Dünyada yaşarken rahat görmedi
Artık gülecekti Osman dayımız

Herhalde hesaba çekilmemiştir
Çünkü insanlarca yerilmemiştir
Hayatı boyunca şer bilmemiştir
Kötülüğe setti Osman dayımız

Altı ocak günü girdi mezara
Yine bir ders verdi toplananlara
Tüm hayatı doldu hatıralara
Hayalen izletti Osman dayımız

Yolda arabayı bekleyişleri
Namaz kılanları izleyişleri
Camide oturup söyleyişleri
Şimdiden özletti Osman dayımız

Gençliği arayış içinde geçti
Yaşarken dünyada zorları seçti
Kederli olsa da yüzü gülekti
Birkaç kere yitti Osman dayımız

Sessiz dünyasında ne var kim bilir
O çözilemeyen bir bilmecedir
Gerçek olan şudur candan sevilir
Sözünü dinletti Osman dayımız

Çocukluktan beri sessiz yaşardı
Toplum derdi için çare arardı
Belki bizim için kafa yorardı
Belalar defetti Osman dayımız

Bir eli çolaktı bir gözü görmez
Zihni açık ama dili söylemez
Gönül dünyasını kimse bilemez
Tükenmez servetti Osman dayımız

Sırtında her zaman paltosu vardı
Sürekli elinde deynek tutardı
Tanıdıklarına hatır sorardı
Bir şeyler gözetti Osman dayımız

Derede araba bekler binmezdi
Sokakta dolaşır boş gezinmezdi
Çok derin düşünür hiç sevinmezdi
Hep çileler çekti Osman dayımız

Son iki yılında evden çıkmadı
Felç olduğu için dolaşamadı
Böyle yaşamaya alışamadı
Pervasızdı sertti Osman dayımız

Çetmide herkeste hatırası var
İnsanlar unutmaz içinde tutar
Gönlümüzdedir o bizlerle yaşar
Yıkılmaz direkti Osman dayımız

İnsanlara bakar halden anlardı
Kimsede olmayan bir yanı vardı
Bekide Çetmi'den bela savardı
Yaşarken garipti Osman dayımız

Kimi mecnun dedi kimisi veli
Apaçık değildi gizliydi hali
Onu seviyordu bütün ahali
Sıcaklık yürekte Osman dayımız

Çetmililer onu unutmayacak
Yediden yetmişe sevip sayacak
Her zaman bu köylü saygı duyacak
Konumunda tekti Osman dayımız

Gönül olmak ister onun yerinde
Nur içinde yat der nurlu kabrinde
Çetmili gülecek yeşerdiğinde
Kalbe tohum ekti Osman dayımız

ÇOBAN ÇEŞMESİ

Faruk Nafiz Çamlıbel

Derinden derine ırmaklar ağlar,
Uzaktan uzağa çoban çeşmesi,
Ey suyun sesinden anlayan bağlar,
Ne söyler şu dağa çoban çeşmesi.

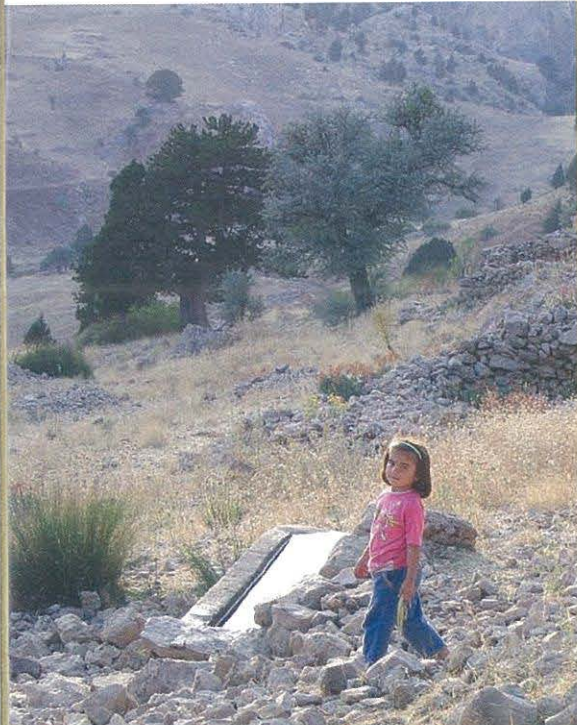
“Göynünü şirinin aşkı sarınca
Yol almış hayatın ufuklarınca,
O hızla dağları Ferhat yarınca
Başlamış akmağa çoban çeşmesi...”

O zaman başından aşkındı derdi,
Mermeri oyardı, taşı delerdi.
Kaç yanık yolcuya soğuk su verdi.
Değdi kaç dudağa çoban çeşmesi.

Vefasız Aslıya yol gösteren bu,
Keremin sazına cevap veren bu,
Kuruyan gözlere yaş gönderen bu...
Sızmadı toprağa çoban çeşmesi.

Leylâ gelin oldu, Mecnun mezarda,
Bir susuz yolcu yok şimdi dağlarda,
Ateşten kızaran bir gül ararda,
Gezer bağdan bağa çoban çeşmesi,

Ne şair yaş döker, ne aşık ağlar,
Tarihe karıştı eski sevdalar.
Beyhude seslenir, beyhude çağlar,
Bir sola, bir sağa çoban çeşmesi...

KAŞIKÇI ALİ RIZA EFENDİ

Son devrin ülkemizde yetişen Âlim, fazıl şahsiyetlerinden birisi de Konya ili Hadim ilçesi Alata köyünde (Taşkent'in Balcılar Kasabası) 1300 Hicrî, 1883 Milâdî yılında dünyaya gelen Kaşıkçı Ali Rıza Efendi'dir. Babası Abdülkerim Efendi, annesi Fatıma Hanım'dır. 1969 yılında Medine-i Münevvere'de vefat eden Ali Rıza Efendi 86 yıllık ömrünü dolu dolu geçirmiş, bu ömrü Cenab-ı Hak bereketli kılarak 5 tane çocuk ihsan ederek nurlandırmıştır. Çocukları; Hattat Abdullah Efendi, eski milletvekili Mustafa Runyun, kasabamızda yaşayan İbrahim İlimler (Gonyalı İbrahim) Ahmed-i Muhtar ve kızları Avşar kasabasında Nesibe Hanım'dır.

Merhum Kaşıkçı Ali Rıza Efendi sureten güzel, mehib, heybetli bir zat'tı. Cemaliyle beraber ahlâkı da Kemal halindeydi. Şairâne hâliyle birlikte, ciddi vakar sahibiydi. Boş sözü sevmeyen Celâl sahibi bir zat'tı. Gül renkli simâsına gözlerini kapatacak kadar gür olan kaşları heybet hissi verirdi. Ali Rıza Efendi'nin bu özellikleri yanında Allah dostu kişiliğini, hocası Şeyh Esad Efendi "Ali Rıza benim halifelerimden biri olmakla birlikte, Cenab-ı Hakk'ın Mahbub-u Hassı'dır. Binâen Aleyh onu gücendiren sadece beni kırmakla kalmaz, Allah-u Azimüşşan'ı da gücendirir" diyerek onun manevi derecesini ortaya koymuştur. Hocası'nın bu iltifâtına mazhar olan Ali Rıza Efendi'ye bu hatırlatıldığı zaman "Efendi'min fakire böyle iltifâtı var, ama ben adam olamadım o başka" diyerek tevâzu örneği göstermiştir.

Kaşıkçı Ali Rıza Efendi döneminin bütün erkek çocukları gibi Sıbyan Mektebi'ne gitmiş, Kurra Mustafa Efendi'den hem Kur'an-ı Kerim okumayı hem de Temel Dini Bilgiler'i öğrenmiştir. Daha sonra kasabamızdan Hüseyin Efendi'lerden de ders almıştır. Şeyh'ül Kurra Kecimenli Memiş Efendi'den aldığı dersten sonra genç yaşta içine ilim hevesi düşmüş, ilim ve ulemâ'nın Menba-ı Hadim'e giderek orada Avâmil, İzhar gibi Arapça derslerini okuyarak 2 yıl sonra 18 yaşında iken Konya'ya gitmiştir. Konya'da meşhur Allâme ve Müderris Yalvaçlı Ömer Efendi'nin halka-i tedrisi'ne girerek Molla Camii, Akâid, Menar, Kadı Beydâvî, Berîka ve Şemail-i Şerif okumuş 20 yaşındayken

Seydişehirli Bostanzade Abdullah Efendi'nin vasıtasıyla Şeyh Esad Erbili hazretlerine intisap etmiştir. Bu sırada 1908 2. Meşrutiyet ilân edilmiş Osmanlı Devleti'nin dışta olduğu kadar, içte de çalkantılar dönemi başlamıştır. Bundan sonra 31 Mart Vakası 1911'de Trablusgarp Savaşı, 1912'de I., 1913'te II. Balkan Savaşları, 1914'te Harb-i Mum-i diye bilinen 4 yıl süren I. Dünya Savaşı ve ardında 4 yıllık Millî Mücadele dönemi Bu dönemi Ali Rıza Efendi; "Devre döndü çarh-ı devrân-ı zaman Kapladı âlemi bir sisli duman Nice tahkir ile bu ehl-i dîne Gittiler zümre-i şeytan izine" diyerek anlatmaktadır.

Alata'ya dönen Ali Rıza Efendi köyümüzde bulunan genç simâlara Kör Hafız, Küçük Ahmet, Çalık Hasan, Yusuf Efendi ve Büyük Letif Veli gibi pek çok simâya Kur'an-ı Kerim ve hafızlık çalışması yaptırmıştır. Bunun yanında köyümüzde bulunan kadın erkek herkes bir şekilde onun halka-i tedrisi'nden geçmiş, ilminden ya da irfanından veya feyzinden nasiplenmiştir. Takdir edersiniz, yukarıda da belirttiğim bu savaş yıllarında sağlıklı Türk erkekleri grup grup cephelere gönderilmiş, gidenlerin bir kısmı şahâdet şerbetini içmiş, geri dönmemiş, bir kısmı ise öyle uzun süre olmuş ki dönünce annesi babası kendilerini tanıyamamışlardır. Bu herc-ü merc içinde analar oğullarını duâlarla askere uğurlarken Osmanlı Devleti ilme ve âlime verdiği önemin bir nişânesi olarak ilim adamlarını askere almıyordu. Köyler tenhalaşmış, kadın, ihtiyar ve çocuklardan kurulu bir nüfus meydana gelmişti.

Bu sırada Ali Rıza Efendi Konya'ya gelerek Ahmet Dede Mahallesinde imam ve hatiplik görevi yapmaya başladı. Ve burada da evlenerek uzun yıllar Konya'da kaldı. İstanbul'a giderek hocası Esad Efendi'ye nasıl intisap edip, ne gibi değişiklikler olduğunu 40 yaşından sonra şöyle ifade ediyor: "Elli beşten sonra hıfz-ı Kur'an Avn-i Hak'la bana oldu ihsan" Savaştan yeni çıkan Osmanlı Devleti'nin toprakları galip devletlerce (İngiliz, Fransız) paylaşılarak batı tahakkümünde sömürüye açık mandacı devlet ve devletçikler kurulmuş, bu devletçikler marifetiyle Hans'a yaptıramadıklarını Hasan'a

yaptırma dönemi başlamıştır. Zaten doğu toplumlarının karakteristik özelliğidir. Efendi'leri vur derse uşakları derhal öldürür. Böyle bir ortamda ilmi ile âmil olan pek çok âbid ve zâhid insan ya yargılanarak hapslere atılmış ya da öldürülmüşlerdir. Ali Rıza Efendi de bundan kurtulamamış "neşr-i tevhid"den dolayı hapsedilerek Konya hapishanesine konulmuştur. Bugünlerini sonsuz hamd ile karşılayarak aldığı bu cezanın yevm-i cezâ'da kendisini kurtaracağına inanmıştır.

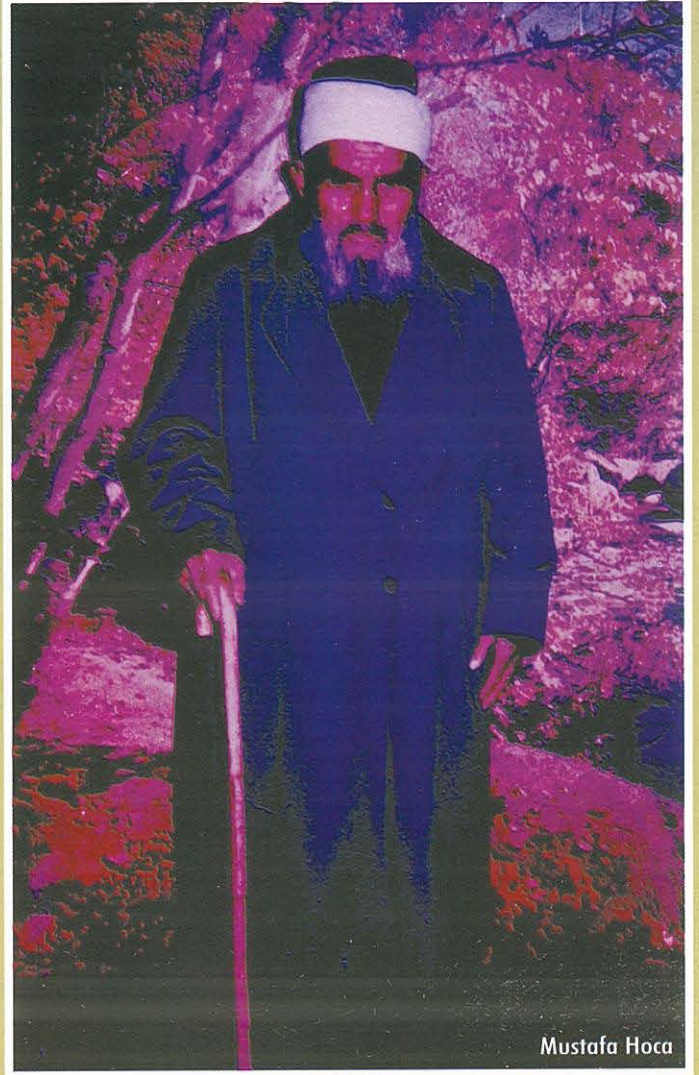
Köyü Alata'ya dönen Ali Rıza Efendi civarda bulunan Çetmi, Bolay, Avşar, Aladağ köyleri ve Başyayla başta olmak üzere Ermenek havâlisinde de Konya'daki gibi tâbiler edindi. O dönemde pek çok din adamı devletten maaşlı memurluğu vazife edinirken Ali Rıza Efendi Seydişehir'de bulunan Seyit Harun Türbesinin türbedârı Mudanyalı Abdullah Efendi'nin köyümüzde kaşık yaptığı sırada kaşıkçılık sanatını öğrendi. O zamanlar zanaat sahipleri köy köy dolaşarak zanaatlarını icra eder, mâişetlerini kazanırlardı.

Kaşıkçılık sanatı Ali Rıza Efendi'nin bundan sonraki hayatında çok daha derin ve önemli izler bırakacak, hem kaşıkçılık yapacak hem de ilmî, dinî tedrisat ve tebligat görevini yerine getirecekti. O daha talebeliği sırasında Osmanlı medreselerinde usul olan yardım toplama geleneği olan "cerre" çıkmış, fakat başkasından aynı ve nakdi yardım toplamak onu çok üzmüş, Cenab-ı Hakk'a dua ederek "Yarabbi rızık için kullarına el açtırma" diyerek duâ da bulunmuştu. Cenab-ı Hak da kaşıkçılık sanatını ona bir rızık vesilesi olarak ihsan etti.

Tâbisi olduğu Esad Erbili Hazretlerinin şehitler zümresine katılmasından sonra 1934 yılında önderi, lideri Hz. Muhammed'i (sav) rüyasında görerek kendisini Medine'ü Münevvere'ye davet etmiş, Ali Rıza Efendi bu davete icâbet ederek 1934'te Şam'a, 1935'te de Medine-i Münevvere'ye hicret etmiştir. Burada kendisine bir ilim meclisi oluşturmuş hem hıfzı'nı güçlendirmiş hem de daha önce öğrendiği kaşıkçılık sanatını icrâ ederek hacca gelen hacılara kaşıklardan satıp hayatını devam ettirmiştir. Oğullarından Abdullah Efendi yazı yazma sanatı olan hattatlık sanatını öğrenmiş, diğer oğlu Mustafa Runyun ise Mısır'a Ezher Üniversitesi'ne tahsile gitmiş, Şeriat Fakültesini bitirmiş, İslâm Hukuku'nda ihtisas yapmış, 1950'de Türkiye'ye dönerek diyanet teşkilâtında vazife almış, 1956 yılında da milletvekili olmuştur.

Kaşıkçı Ali Rıza Efendi'nin görevi ne kaşık yapıp sanat icra etmek ne de bunları satarak tacirlik yapıp zengin olmaktır. O bunu ispatlarcasına Konya'da edindiği dünyalıklarını bırakarak Alata'ya gitmiş, oradaki şartları bırakarak Medine-i Münevvere'ye hicret etmiştir. Onun vazifesi Allah'ın ve onun resûlünün yoluna davetten başka hiçbir şey değildir. Zaten ömrü boyunca da Medine-i Münevvere'de iken de kimseye yük olmamış, geçimini temin etmiştir. Kaşık yaparken yanında daima kağıt-kalem bulundurur ilham geldiği zaman şiirlerini hemen yazıya geçirirdi. Yunus Emre ve Kuddusi tarzında ilâhî aşk şiirleri yazardı. İlim meclislerinde Kur'an-ı Kerim okunurken, ilahiler okunurken cezbelenir, aşk ve vecd hâlinde ağlardı. Onun şiirlerinde ayet-i kerimeleri ve hadis-i şerifleri mekânının anladığı dille ve olgunlukla ifade ettiği görülür. Başlıca eserleri;

- 1- İmdad'ül Müslimin
- 2- Mecad'ül Mü'minin

Mustafa Hoca

3- İlticaname-i Rızaiye

4- Gülzar-ı Medine

5- Rahmet Damlaları'dır.

Kaşıkçı Ali Rıza Efendi'yi döneminin emsallerinden farklı kılan bariz özellikleri ise şunlar olsa gerektir; O, lideri, önderi, peygamberi Hz. Muhammed (sav) gibi ticaretle, sanatla meşgul olmuş, kendi ihtiyaçlarını temin etmiştir. Devletten herhangi bir kurum ve kuruluştan maddi destek almamıştır. Hep alnının teriyle helâl kazanıp, helâl yemeyi ilke edinmiştir. Çünkü bir kişi istemeye, dilenmeye niyet etse Cenab-ı Hakk'ın ona vereceği rızıkı keseceğini en iyi bilenlerdendir.

Her türlü baskı ve zulüm karşısında geri adım atmamış, bunu kader-i ilahî'nin bir cilvesi olarak kabul etmiş, tevekkülle karşılaşmıştır. Yine yol göstericisi gibi önce Alata'dan Konya'ya daha sonra da Medine-i Münevvere'ye hicret ederek hicretin nasıl yeniden doğuş olduğunu yaşayışıyla ortaya koymuştur. Hicretle küllenene düşünce ve iman deryâsı bir süre sonra küllerinin üzerinde yanan meşâle gibi bir volkan edâsıyla patlamış, onların duası Allah (cc) da yardımıyla bugünkü kasabamız ilmiyle, irfanıyla, bereketiyle ve buna paralel Mekke'de yaşayan insanların yaptıkları Allah'ın razı olmadığı fiilleri yapanlarıyla vücut bulmuştur.

Çevremizde patates satın aldığımız Kecimen'e elma, erik satın aldığımız Avşar'a, Çetmi'ye, ciğer karartmaya gittiğimiz Aladağ köylerine bir bakınız; dünkü mâmur olanlar nasıl virâneye dönmüş ve azalmış; bir de dün

Kaşıkçı Ali Rıza Efendi

ihtiyaç sahibi olan, aç ve açıkta olan, ama bugün hepsinin gıpta ettiği; okuyan, okutan üretim yapan, ticaret yapan, gelişen, değişen Balcılar ve Balcıların¼ Herhalde bunun bir hikmeti olsa gerektir diye düşünüyorum¼ Yukarıda bahsettiğim yerleşim yerlerinde de ilim adamları, hâfızlar, sanatkârlar yok muydu? Sizler de biliyorsunuz ki vardı, ama tohumun bereketi toprağın kuvveti, duânın ehemmiyeti farkı ortaya koymaktadır. İşte buraya ruh üflendiği âşikâr örneklerle ortadadır. Yolu yolumuz, yaşayışı örneğimiz, önderi ve lideri kılavuzumuz olsun inşallah! Kaşıkça Ali Rıza Efendi 1969 yılında hocası ve tabisi olduğu Esad Erbili Hazretleri'nin yaşı olan 86 yaşında iken aramızdan ayrılarak Darü'l Bekâ'ya irtihal etti. Kabri Medine-i Münevvere'de Cennetül Baki Kabristanındadır. Allah rahmet eylesin. Şefaatten ve feyzinden mahrum bırakmasın.

Kaşıkçı

Ali Rıza Efendi'den

bir şiir.

Nazar etmez mi acep bu dil-i vîrânesine,
Geldi bunda oturur, dergah-ı şâhânesine.

Ne kadar mücrim isem de ümidim kesmiyorum
Diremez kimse, Hüdâsıyla kulun arasına.

Mağfiret bahrine sal, sorma kusurum yâ Rab,
Kıl kerem, bakma ilâhi, yüzümün kaaresine.

Bırak ağyârını yetmez mi Hüdâvend-i kerîm,
O sarar merhemi elbet, bu ciğer yâresine.

Aç basiret gözümü, kalbimi tenvir ediver,
Bir nazar eyle, harâb oldu gönül hânesine..

Hüsn-ü zanneyle kerem sâhibi mâbuduna sen,
Yetişir bir gün olur, âşık-ı bî çâresine.

Etmeseydi tâ ezel, bu kuluna merhameti,
Kim bakardı bu RIZAÎ gibi âvâresine.

(Gülzâr-ı Medine Sh.225-226)

Bülbülü Altın Kafese Koymuşlar...

Köyümüzün güzellikleri anlatmakla bitmez. Herkesin memleketi kendine güzel gelir. Bana göre de bizim köyümüz çok güzel. Belki köyümüz içerisinde yaşayanlar sürekli aynı yerde olduklarından "buralarda ne var sanki?" diyerek sıkılmış olabilirler. Biz şehirde yaşamaya mecbur olanlara göre köy ortamında yaşamak daha güzel. Çünkü dışarıya çıktığın zaman akrabanı görürsün, komşunu görürsün, sessiz sakin bir ortamda sohbet edersin, ne trafik derdi var, ne gürültü, nede hava kirliliği...

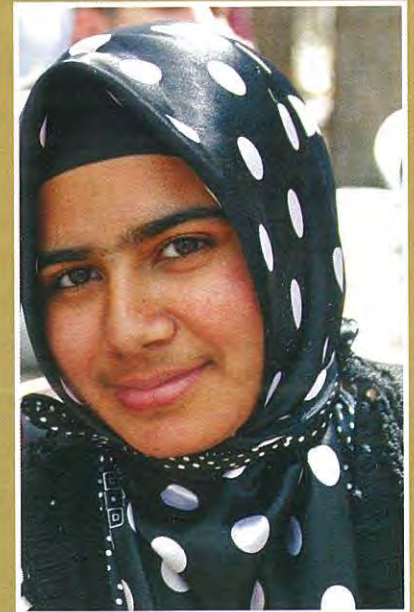
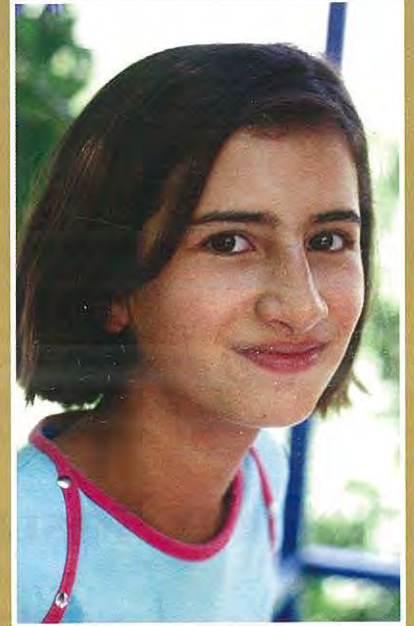
Şehirde istisnalar hariç komşuluk diye bir şey yok. Akraba zaten yok. Tanımadığın binlerce insan içerisinde yalnız yaşamaya mahkumsun adeta. Hani derler ya, ölsen kalsan kimsenin haberi olmaz... Aynen böyle..

Neyse ben biraz gözümde canlandırdığım köyümüzü dilimin döndüğünce anlatayım. Biz genelde yayla tarafından köye gideriz Akmunar'a vardık mı köye geldik sayarız kendimizi. Orada biraz dinlenir bir su içimi durur köye hareket ederiz. Asarcık ayrı bir güzel yer. Biz yaz dönemleri köyden çok Asarcıkta otururuz. Köye vardın, sudökülen'e

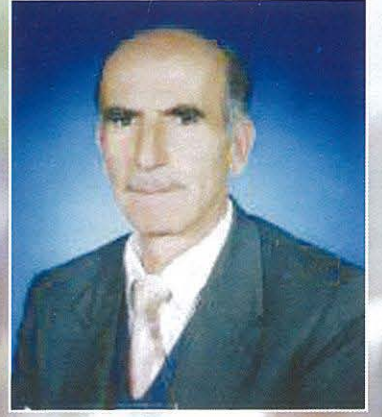
varmadan olmaz. Sudökülene yayan gideceksin ki oranın tadına vararsın. Biraz orada oturup çağlayarak akan suyun sesini dinleyeceksin. Seni sakinleştirecek. Sonra Uçurum Harmana gidip köyü seyredeceksin. İşte köyde yaşadığın üç beş gün veya üç beş saatlik bir zaman dilimi sonunda gerçek huzur ve mutluluğun orada olduğunu anlarsın. Kimse değerini bilmeseydi bile biz gurbettekiler biliyoruz..

Köye gitmemizin ve orayı sevmemizin en büyük sebeplerinden birisi de dedelerimi, ebelerimi ve akrabalarımızı ziyaret etmek. Onları görünce dünyalar bizim oluyor. Mutluluğumuzun önüne bir şey geçemiyor. Onlarla hasret gidermek dünyanın en güzel duygusu. Güzel rabbim hepinize sağlık sıhhat versin. Bu dünyada ve öbür dünyada da hep birlikte oluruz inşallah...

Köyde bir tur atmak, bağlar bahçeler arasında dolaşmak, haşmetli dağların ufuklarını seyretmek, tanısın tanımasın bütün insanların, özellikle akrabaların o sıcak samimi içten ilgileri ile sevildiğini bilmek ne güzel... Köyün tadı burada ve bu tat ancak böyle çıkar zaten değil mi?

Fadime Yerlikaya
İHL Öğrencisi / Antalya

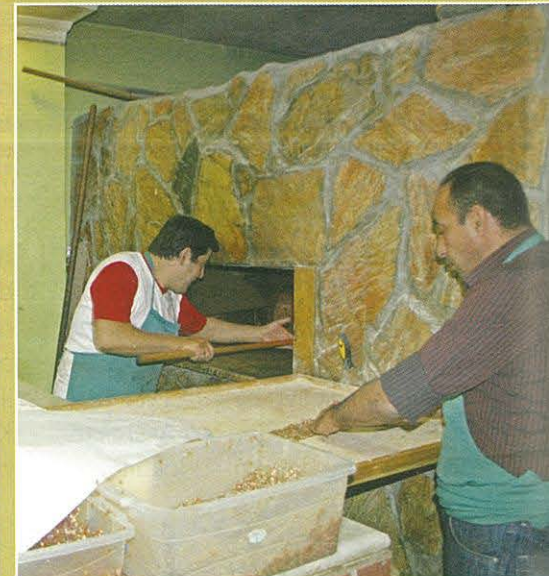

Miray

Etli Ekmek-Pastane-Fırın

-Antalya'nın lezzet durağı-

Fırın: 227 76 56 - Etli Ekmek: 227 03 53

Antalya'da önemli işletmelerden birisi de "Miray" markası altında faaliyet gösteren hemşerimiz Halil Yerlikaya'nın sahibi olduğu işyerleri.

Halil yerlikaya bilindiği gibi uzun yıllar Çetmi'ye hizmet etmiş belediye başkanlarımızdan Sayın Yusuf Yerlikaya'nın oğludur. Uzun yıllar Konya'da ticari faaliyetlerde bulunduktan sonra Antalya'ya gelerek Uncalı'da Etliekmek, Pastane ve Fırın'dan müteşekkil işyerlerini açtı.

İşyerlerini tanıtmak isteğimizi kendisine açtığımızda bu konuya sıcak bakmadı. Adından bahsedilerek yapılacak

böyle bir tanıtım fikrine karşı olduğunu beyan etti. Kendisi her ne kadar karşı çıksada biz yinede tanıtalım istedik. Çünkü o kimsenin bilmek istemediği kimi sessiz sedasız yardımlar yapmaktadır.

Yıllar önce ulusal bir gazetelerden birisinde şöyle bir haber okumuştuk. "Antalya'da faaliyet gösteren bir restoran bir yıl boyunca ayda bir gün tüm gelirini Kimse Yokmu Derneği'ne bağışlayacağını açıkladı. Uncalı mevkiindeki Miray Etliekmek salonu bir yıl boyunca her ayın 3.Cuma günü yapacağı cironun tamamını bağışlayacak." Bu haberi okuduğumuz an, çevremizde bulunanlara bu kişinin hemşerimiz olduğundan bahisle,

kendimize epeyi bir gururlanma payı çıkarmış ve taa o zaman “neden hemşerilerimizin müesseselerini dergimiz sayfelerinde tanıtmayalım ki?” demiş ve bu konuda bir karar almıştık. Şimdi bunun gereği için Aslan Sürücü Kursu ve Miray’la bu işe başladık. İnşallah devamı gelir ve bütün hemşerilerimizin işyerlerini layıkıyla tanıtırız.

Miray Unlu mamullerinin açmış olduğu ekmek fırınında yapılan üretim faaliyetleri baştan sona kaliteli hizmet anlayışının yansıtıldığı bir ortamda gerçekleştirilmektedir. Kullanılan un çeşitleri başta olmak üzere, bütün malzemeler gıda standartlarına uygun ve yüksek kaliteli ürünlerden seçilmekte.

Miray Pastanesi, zengin pasta ve tatlı çeşitleriyle göz doldurmakta. Açık kapalı salonlarında müşterilerinin rahat edebileceği ortamlar oluşturulmuş.

Miray Etli Ekmek Konya’nın meşhur etli ekmeğini burada tatmak mümkün. Etli ekmeğin lezzetini ve özelliklerini korumak için Konya Lokantacılar Odası tarafından Türk Patent Enstitüsüne müracaat edilmiş ve etli ekmeğin boyu 90 eni 20 cm. olarak belirlenmiştir. Türkiye’nin hemen hemen her şehrinde Konya Etli ekmeği haklı bir üne sahiptir ve yapılır. Antalya’da da bu dalda faaliyet gösteren birçok Etli Ekmek lokantası mevcuttur. Ancak bu lokantaların tamamında gerçek etli ekmeğin usullerine uygun yapıldığı pek söylenemez. Ancak Miray Etli Ekmek bu konuda müşterilerine harika lezzetler sunmaktadır. Tabi bu işin sırrı ustalarının mahareti ile alakalı bir şeydir. Ancak işletme sahibi Halil Yerlikaya’nın çok çok hassasiyetle üzerinde durduğu noktalardan birisi, Etli Ekmek için kullanacağı etleri sağlıklı canlı hayvanları bizzat alarak kesimini yaptırmayı ve onlardan kullanmasıdır. Bu durum Miray etli ekmekte güvenle yenebilecek lezzetler demektir.

Yörük Dağarcığı

Sevgili dostlar, zorluklar, korkular
Üzüntülerle başlayıp barış ve
mutlulukla biten bir Yörük düğününü
anlatacağım. Hatırladığım kadarıyla
1957 veya 1958 yıllarıydı. Yaz
aylarından biriydi. Malumunuz olduğu
gibi biz Gök seki’de oturuyorduk ve
pekmez kaynatıyorduk. Bir Yörük
kadını belinde silahı elinde atı gelerek
bahçe evimizin kapsının önünde
durdu. Hatip Hoca’nın oğlu Ahmet
Efendi’nin evi burası mı? Herhalde
yanlış gelmemişizdir dedi. Babam,
evet burasıdır ana hoş geldiniz dedi.
Atını bağladıktan sonra selam verip
oturdu. Belli ki, ne babam onu, oda
babamı tanımıyordu. Ben on onbeş
yaşlarındaydım. Babam, ana hoş
geldiniz kimsiniz hizmetiniz nedir?
Bir telaşın var gibi. Deyince, kadın:
Biz birbirimizi tanımıyoruz. Ben size
tavsiye üzere geldim. Benim bir
derdim var. Hayrola buyurun dedi
babam.

Halis Yazıcı

Ben yörüğüm uzaktan
geldim. Boyazıdlı’dan Molla Goca’nın
kızıyım. Adım İraz’dır. Molla Gocanın
İraz diye tanırım. Halim vaktim
yerindedir şükürler olsun. Develerim
koyunlarım vardır. Yetim büyüttüğüm
otuz beş yaşlarında bir oğlum var.
Ona Muratlı’dan bir kız istedim
vermediler. Biz bir aşiretiz, onlar
vermeyiz diyor, biz alırsız diyoruz.
Bir inatlaşmadır ki dört yıldır böyle
sürüp gidiyor. Bıçak kemiğe dayandı.
Barcın’da kan gövdeyi götürecekle
duruma geldi. Çevrede bulunan sözü
dinlenir büyükleri ayaklarına döktüm.
Kızın babası inadından vazgeçmedi.
Son çare olarak Çetmi’den Hatip

Hocanın Ahmet’i getireceksin dediler.
Bu yüzden size geldim. Bu meseleyi
çözmezsen dökülecek kanın, ölecek
insanların katili sen olacaksın diye bir
nevi emrivaki yaptı. Babam, ana sen
git ben gelirim.

Kadın, seni ata bindirip
götüreceğim. Senin bineğin var mıdır?

Babam, sen git, yarın veya
ertesi gün Bayazıdlı’ya gelirim. Fakat
sana şunu sorayım, Bayazıt oğlu Celal
devreye girdi mi?

Evet girdi. En çok
uğraşanlardan birisi de odur. Fakat
bir türlü onun sözleri de fayda
vermedi. Deyince babam, Bayazıt
oğlu Celil’in halledemediği işi benim
halledebileceğimi zannetmiyorum
ama yinede gidelim. “Biz bize düşen
görevi yapmış oluruz” dedi ve kadını
geleceğine dair ikna ettikten sonra
uğurladı. İki veya üç gün sonra beni
gece yarısı uykumdan uyandırarak
yanına aldı yola çıktık. Beni yoldaş
ediniyordu. Biz Bolay yaylasına
vardığımızda güneş yeni doğmuştu.
Saatim yoktu ama akşam ezanına
yarım saat falan kalmıştı Bayazıtlı
denilen yaylaya vardık. Yedi adet
çadırdan ibaret bir oba karşısında,
kendilerine ait bir mezarlık vardı. Biz
mezarlığa varınca herkes çadırlarının
önüne çıktılar ve bize havlayarak
saldırıp saran köpeklerini hoş hoş
diyerek teskin edip tuttular.

Hatip Hoca’nın Ahmet
geliyormuş barışı sağlayacakmış
nasıl birisiymiş hesabından ilgiyle
bakıyorlardı.

Iraz Hanım ve oğlu Ahmet bizi mezarlığın oracıkta karşıladılar. Iraz hanım duygulanmıştı. Çünkü Hatip Hoca'nın Ahmet'i hiç tanımadığı halde kendi ricasını kırmamış, kilometrelerce yol teperek yaya olduğu halde onun ayaklarına kadar gelmişti. Otuz beş yaşındaki Ahmet ağabeyi babam kucaklayıp öptü. Ve şu kelimeleri söyledi; "dede, yetimlere Allah'ta kulları da yardım eder, merak etme Allah Kerimdir" dedi. O, "ümidimiz önce Allah sonra sensin hocam" dedi. Babam, biz bir elçilik yapmaya geldik Hüda kerimdir dedi ve bu arada çadıra vasil olduk. Herkes geldi, hep geldiler hoş geldiniz safalar getirdiniz dediler. Molla goca dedikleri adam duruşundan belliydi zaten orada imiş. Molla Goca dedikleri kadar varmış. Yüz on yaşında, saç sakal birbirine karışmış, kulak duymaz, göz görmez... O halde çadırın duvar kısmına yaslayarak bağdaş kurup oturmuşlar. Deve yününden dokunmuş bir örtüyü dizlerinin üzerine örtmüşler... Dünyadan bi haber duruyor. Bizim durum dediğimiz ekmeğe onlar çamaş diyorlar, onun eline çamaşı veriyorlar yiyor. Kaseye suyu koyup eline dokunduruyorlar suyu içiyor. Gece yatması da gündüz oturması da hepsi bu diyorlar. Koyunun kuzunun arkasında çocukluktan böyle

alışmış böyle gider diyorlar.

Gelelim esas mevzuya, biz babamla o gece orada yattıktan sonra yine yaya olarak talimat alıp kız evine Şalbalı'daki Muratlı Yörüklerinin obasına geldik. Kız evinde iki gün kaldık. Kızın babası babamı merhaba ettiği bir adammış. Onun adı da Ahmet. İki oğlu var. Büyük oğlanın adı Dede. Neyse uzatmayalım babam bu büyük meseleyi çözemedi. Üzgün bir vaziyette Bayazıtlı'ya döndük. Herkes ve Iraz hanım çok çok üzüldü. İlk geldiğimizde Bayazıd oğlu Celil'i evden dışarıda olması nedeniyle görememiştik. Biz dönünceye kadar oda gelmiş. Babam onun yanına gitmesi için randevu aldırdı. Vardım baktım ki adam pala bıyıklı, otoriter, gayet şahsiyetli birisi. Osmanlı padişahlarını andıran bir adam. Çadırının önünde bir at bağlı. Ama atın durabildiği yok. Üç çadır, üç hanım. Adam üç evliymiş. Şahsına baktım gönlümden şöyle geçirdim, bu adamın yapamadığı işi babam nasıl yapsın?

Adam babama sordu, ne oldu, gittiğin yer olmadı mı?

Babam, halledemedik senin namını duymuştum, tuttuğunu taş değil çelik te olsa koparırmış diye duymuştum.

Ahmet efendi bizler dağlarda cahil olarak büyüdük. Duyuşuma göre bir alim bir hoca çocuğusun yine de bizlere göre sizin sözünüz dinlenir. Bu işin peşini Allah rızası için bırakma. Aşiret gururudur. Durum tehlikedir. Dedi.

Orada bir kahve içtikten

sonra babam ne düşündüyse, Iraz ana ben tekrar kız evine gideceğim. İş halledersem buraya geleceğim. Halledemezsem oradan evime giderim. Gelmezsem bil ki iş olmadı. Ama ben sizin yerinize olsam kavga döğüş etmeden kafadan silerim. Ölmek öldürmek bir meseleyi çözmez. En iyisi sabırlı olmak" dedi.

Iraz hanım, hocam ben sen olacaksın. Ne derlerse kabul edeceksin. Yeter ki bu işi hallet dedi.

Babam görüşemezsek hakkınızı helal edin deyip Bayazıtlı'dan Muratlı'ya revan olduk. Yine orada da çadır evler var. Kız babası Ahmet bey, çadırın kapısına dikilip, Ahmet efendi benim yakamı sal" dedi.

Ahmet senin yakanı salmadığım gibi, elini kolunu bağlayıp bu kızı senden alacağım Allah'ın izniyle. Dedi.

Meğer kızda otuz beş yaşındaymış. İçeri girip oturduk. Mevzu tekrar açıldı. Kızın babası tabancasını çıkarıp, Ahmet efendi; ya al şu silahı beni vur, ya seni vururum, ahbablığımız kadimdir, yakamı sal git" dedi.

Babam kendisine uzatılan tabancayı alıp kapiya fırlattı. Siz başka bir halt etmezsiniz vahşi insanlar, dinden imandan haberiniz yok. Evinde bu kıza bakmakla haram işliyorsun. Deve çobanı alçak" dedi. Tam gidecekti ki babamı kolundan tutup oturttu. O sırada ben çok korkuyordum. Babam durumumun farkına vardı beni teselli etti, sakinleştirdi. Hatta ağlamıştım, rahmetli ellerinin hayasıyla gözlerimin

yaşını sildi. Ben üzüldüğüm için kendisi de duygulandı. Tekrar mücadeleye başladı.

Meğerki adamın aslında gönlü çoktan olmuş fakat büyük oğlundan korkuyormuş. Ben farkında değilim babama işaret vermiş. Bu sırada babam büyük oğlunu alıp tenhalara götürdü. Onu ikna etmiş. Tekrar ev halkını çoluk çocuk, ana baba kardeş hepsini bir araya getirip işi bitirdi. Kaldırın ellerinizi dedi. Orada duasını edip sözü kesti. Hemen şartlarını sordu. Ne istersin?

Ben takı makı istemem, hiçbir şeye karışmam. Yalnız göçü buraya saracak. Benim yanımda yaşayacaklar. Başka bir şey istemem.

Babam, tamamdır. Benimde senden iki şartım var.

Buyur

Onlar da senin gibi çadırdaki oturlar Ben burada bir ev, haftaya düğün isterim. Onlarda babamın teklifini kabul ettiler. Babam onların göçünü yarın akşama buraya indireceğim.. Evi hazırlayın. Bir hafta içinde düğün hazırlıklarını yap. Ölmezsem haftaya buradayım. Deyip tekrar Bayazıtlı'ya vasil olduk. Biz mezarlığın yanında görününce işin hallolduğunun farkına varıldı.

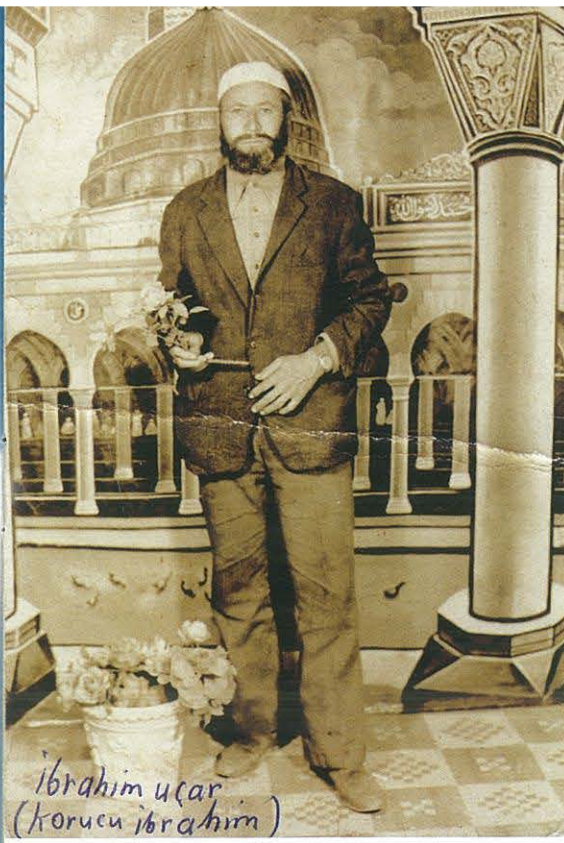
Iraz hanım, birkaç kişi, oğlu Ahmet abi bizi karşıladılar. Biz daha uzaktayken Iraz hanım yaşlı gözlerle, kendi şivesiyle, "Ahmet evendi ağa, ne gibi hayırlı haberin var?"

"Iraz ana, gelinliğin hayırlı uğurlu olsun. Duasını ettim de geldim." Deyince, Iraz hanım bir sevinç çığlığı attı ve babamın ayaklarına kapanmak istedi. Babam Iraz hana dur hele dedi ve onu engelledi. Herkes yanımıza geldi. Ahmet efendi ağa cesur adammış diyenler oldu. Göç oraya sarılacak (der demez Iraz hanım Ahmet develeri bi topla demişti yani bütün şartları kabul etmişti), eviniz hazır, haftaya düğün yapılacak, bir kardeş gibi orada düğün hazırlıklarınızı beraber yapacaksınız" hayırlı olsun dedi.

Akşam olmuştu orada yattık. Sabahleyin babamı ata bindirip Bolay yaylasına kadar getirdiler. Babam sizin telaşınız var buradan dönün dedi ayrıldık. Ertesi hafta bizim köye tekrar gelerek babamı ata bindirip götürdüler. Başköy'den Gökkıllı'nın oyun ekibini ve çalgıcılar getirmişler, dört gün geceli gündüzlü çalıp oynadılar düğün yaptılar. Düğün bittikten sonra vedalaşıp köyümüze döndük...

Not: Bundan sonra ömrüm olursa Şalbalı'dan Yörük ağası Bos Hasan'ın bir hikayesini yazacağım.

İbrahim UÇAR

30.03.1977
Huzurunuzda Takdimdir.
İBRAHİM UÇAR
Çok muhterim Eyvallah! arka
dışına baki zelman ider-elle
rinden sikarim sana xuan
siz hayalimi gün derigorum
Hayat bir gemidir yektir
yelkeni Resmime baktıktan
hatırla beni. İnsan ölür, ağaçlar
kurur, bu cansız hayalim sizlere
hatıra kalır." Diyor. Bizde onun
hatırasına binaen göndermiş
olduğu fotoğrafı yayınlıyor
hemşerimiz İbrahim Uçar'a
Allahtan rahmet diliyoruz.

"Huzurunuzda Takdimdir."

Diye başlayan bir metin.
30.03.1977 Tarihinde
gördüğünüz fotoğrafın arkasına
Medine'de İbrahim Uçar
tarafından yazılmış. Antalya'ya
Halis Yazıcıya gönderilmiş ve
yazının bir yerinde: "Hayat
bir gemidir yoktur yelkeni.
Resmime baktıktan sonra
hatırla beni. İnsan ölür, ağaçlar
kurur, bu cansız hayalim sizlere
hatıra kalır." Diyor. Bizde onun
hatırasına binaen göndermiş
olduğu fotoğrafı yayınlıyor
hemşerimiz İbrahim Uçar'a
Allahtan rahmet diliyoruz.

Dün akşam öğrendim vefat etmiştir
Hep garip yaşayan İbrahim Uçar
Dünyadan ayrılıp öte gitmiştir
Huzuru arayan İbrahim Uçar

Hacı Osman oğlu Mustafa vardır
Gorucu denince her şahıs tanır
Gorucunun oğlu diye anılır
Bizlerden ayrılan İbrahim Uçar

Nasıflardan iki kız kardeş vardı
Babası onlardan birini aldı
Diğerine de bu dünürü saldı
Eş olarak alan İbrahim Uçar

Evlendi bir oğlan bir kızı oldu
Herkes gibi o da geçiniyordu
Çetmiden yabana gitsem diyordu
Kafasına takan İbrahim Uçar

Depecik arkası goyak içinde
Evini yapmıştı ta gençliğinde
Gurbete gitmek var hayallerinde
Antalya'yı anan İbrahim Uçar

Antalya'ya göçtü hayaller ile
Huzur bulamadı kızıyla bile
Dedi ki gideyim düşmeden dile
Yüreğe taş basan İbrahim Uçar

Konya'ya taşında orada kaldı
Yeni bir iş bulup uğraşa daldı
Başa gelenleri kadere saldı
Acıları tadan İbrahim Uçar

Stres onu yordu bitkin bıraktı
Gün geldi ağladı gözden yaş aktı
Bazen boş verse de kafaya taktı
Ah ederek yanan İbrahim Uçar

Bazen rahatlıyor yolda geziyor
Tanıdıklarıyla sohbet ediyor
Belli ki sevgiyle ilgi bekliyor
Dertlere katlanan İbrahim Uçar

Ciğeri hastadır, zor nefes alır
Sıkıntı veriyor canı daralır
Ayaklarda güç yok çaresiz kalır
Arıyordu derman İbrahim Uçar

Köyde karşılaştık acısı dindi
Yeğenim diyerek şöyle gerindi
Boynuma sarıldı, güldü, sevindi
Benim amcam olan İbrahim Uçar

Mektebin önünde oturuyordu
Yanıdakilerle konuşuyordu
Halini sorunca şükür diyordu
Köyünde haz bulan İbrahim Uçar

Dertlere katlanmış ah çekip yanmış
Hesabı düşünüp tam hazırlanmış
Merhamet umarak Rab'bını anmış
Rızayı arayan İbrahim Uçar

Konya'da rahmana vermiş canını
Bizler unutmayız anılarını
Dünyada bırakmış acılarını
Mezarında yatan İbrahim Uçar

Konya'da kazılan mezara girmiş
Kim bilir nerede yatmak istemiş
Ben zaten her zaman garibim dermiş
Gurbet elde kalan İbrahim Uçar

Yönü kibleyedir sağ yana yatar
Üstüne toprağı dostları atar
O şimdi bizlerden Fatiha umar
Defteri kapanan İbrahim Uçar

Çektiği acılar kefarete olsun
Mezarına cennet kokusu dolsun
Fakrını anlayan sevgili kulsun
Bizden dua uman İbrahim Uçar

Amel defterinde sevabı artsın
Sevenleri ona katkı sağlasın
Biz dua edelim hak bağışlasın
Bir medet arayan İbrahim Uçar

Niğmetullah Uçar

TIKIR GELİNİ

Bugün haber aldım yatsıdan sonra
Ömrünü bitirdi Tıkır gelini
Bir acı yaşatmış toplananlara
Dün mezara girdi Tıkır gelini

Salı gün akşamı vadesi yetmiş
Ruh bedenden çıkıp göklere gitmiş
Dostlar gelsin diye oğlu bekletmiş
Bir ömür geçirdi Tıkır gelini

Gönlümü yandırdı ölüm haberi
Düşündüm dünlerde geçen günleri
Aklıma getirdim çok seneleri
Beni çok severdi Tıkır gelini

Köye gittiğimde beni arardı
Oğluyla ilgili haber sorardı
Bu yüzden gönlümde sevgisi vardı
Ortaya sererdi Tıkır gelini

Oğlu Kerim benim dostum, sırdaşım
Çocukluktan beri hep arkadaşım
Dünyada dert taşım yolda yoldaşım
Bunları bilirdi Tıkır gelini

İstedim ki onu tanıtmalıyım
Gelecek nesile anlatmalıyım
Düşündüklerimi yansıtmalıyım
Farklı bir değerdi Tıkır gelini

Tarih bin dokuz yüz yirmi sekizdir
Anne Fadime'dir baba Kerim'dir
Doğan bu yavruya Ayşe denilir
Fazla sevilirdi Tıkır gelini

Çocukluğu yaşar serpilir önce
Tıkır Cafer bakar onu görünce
Babası da verir dünür gelince
Kendini sevdirdi Tıkır gelini

İlk kızları olur adı Şehriban
İkinci kızdır Emine olan
Bir de Güllü vardır küçükken solan
O zaman gülerdi Tıkır gelini

Devegayasında sığır güderken
Güllü taştan düşer oyun oynarken
Evlat ölümüyle acı çekerken
Ah edip inlerdi Tıkır gelini

İlk oğlu olunca Kerim demişler
Dededen dolayı isim vermişler
Hüseyin doğunca çok sevinmişler
Büyüttü dindirdi Tıkır gelini

Yarısalanı'nda, Olukönü'nde
Elmalı pınarın biraz üstünde
Ne günleri geçti ahir ömründe
Ekinler biçerdi Tıkır gelini

Akpınar'da fazla oyalanmazdı
Dereden, bahçeden uzak kalmazdı
İşini bırakıp çok oturmazdı
Tarlalar ekerdi Tıkır gelini

Değirmen yanında bahçesi vardı
Gelip geçenlerle evi dolardı
Bahçeden badılcın bostan toplardı
Gelene verirdi Tıkır gelini

Annesi evdeydi biz ebe derdik
Yan evde olurdu amasya ferik
Kışın bile olsa elmalar yerdik
Bize getirirdi Tıkır gelini

Çocukluğumdaki bu hatıralar
Gençliğimde dahil her zaman çok var
Evine varınca bizi ağırlar
Kaymak yedirirdi Tıkır gelini

Misafir gelince gülerdi yüzü
İkramı severdi tatlıydı sözü
İnsanın yansırmış dışına özü
Güzel söz söylerdi Tıkır gelini

Annesi ölünce üzüldü yandı
Kocası ölünce yalnız kaldı
Çocuklar gurbette, onları andı
Telefon beklerdi Tıkır gelini

Büyük kız Şehriban Çetmi'de yaşar
İki oğlan bir kız İstanbul'dalar
Her zaman sevgiyle onları anar
Hepsini özlerdi Tıkır gelini

Bazen sıkılınca kızına gider
Orada kalamaz evine döner
Hasretle yanarak geçiyor günler
Hep özlem çekerdi Tıkır gelini

İstanbul'a gider sıkılır canı
Dönüşte üzerdi torunlarını
Yaşadı Çetmi'nin tüm baharını
Mutlaka dönerdi Tıkır gelini

Oğlu İstanbul'da kalsın istiyor
O beni köyüme götürün diyor
Belli ki köy ona huzur veriyor
Geçmişçi düşlerdi Tıkır gelini

Çetmide'dir onun hatıraları
Sohbet edeceği gönül dostları
Özlüyor dereyi, bağı, dağları
Dolaşır gezerdi Tıkır gelini

Kuzan'daki bahçe bir başka idi
Kenardaki köşkte çayı demlerdi
Burada dertlerim azalır derdi
Oraya giderdi Tıkır gelini

Yaşı ilerledi beden yoruldu
Çetmi'de yaşarken derde tutuldu
Oğlu İstanbul'da doktorlar buldu
Kurtulmak isterdi Tıkır gelini

İstanbul'da derde derman arandı
Hastaneye gitti ilaç kullandı
Sebeplere uydu Hak'ka dayandı
Tevekkül ederdi Tıkır gelini

Hastalığı geçmez köyüne döner
Yatalak olmuştur kızına gider
Gözleri kapıda dostları bekler
Acılar çekerdi Tıkır gelini

Önceki seneydi Çetmi'ye gittim
Hasta idi duyduğum çok niyet ettim
Fakat bir sebepten görememiştim
Çekiyordu derdi Tıkır gelini

Damadının evi yattığı yerd
Geldiğimi duysa beni beklerdi
Görememek bana sıkıntı verdi
Bilirim küserdi Tıkır gelini

Bu sene bayramda gittiğim zaman
Mutluydum elini öptüğüm o an
Konuştu başını kaldırmadan
Şöyle göz gezdirdi Tıkır gelini

Kurban bayramında Kerim'i gelmiş
Onları görünce moral düzelmiş
Torunları ile keyfi güzelmış
Konuşup gülerdi Tıkır gelini

Ecel yaklaşınca konuşmaz olmuş
Hareketsiz kalmış gül benzi solmuş
Vadedilen süre demek ki dolmuş
Ruhunu gönderdi Tıkır gelini

Kader gerçekleşir gelince zaman
Ölümün anını bilemez insan
Bizler inanırız hazırız her an
Son nefesi verdi Tıkır gelini

Tüm sevdiklerine verilir haber
Cenazesi evde sabahı bekler
İnşallah cennetten köşedir makber
Gözden yaş getirdi Tıkır gelini

Çarşamba sabahı mezara girdi
Seksen iki yıllık ömür bitirdi
Her şeye katlandı sabır gösterdi
Derde göğüs gerdi Tıkır gelini

Hastalık günaha olur keffaret
Mezarında kalan kemiklerle et
Ruha toprak mezar çekemiyor set
Çok amel gönderdi Tıkır gelini

Niğmetullah duydu yandı yürekten
Dost anası diye seviyorum ben
Hesabı verirken o olsun gülen
İyi bilinirdi Tıkır gelini

MERHUM CAFER TIKIR'IN EŞİ ;

ŐEHİRİBAN GÜÇLÜ, EMİNE TIKIR, KERİM TIKIR, HÜSEYİN TIKIR'IN ANNELERİ ;
ABDURRAHMAN GÜÇLÜ, HASAN HÜSEYİN TIKIR, FATMA TIKIR, HATİCE TIKIR'IN
KAYINVALİDELERİ ;

NURBANU, CAFER BURAK, NERGİS, YAĞMUR, DİLARA TIKIR'IN BABAANNELERİ ;
MUSTAFA - GÜLER GÜÇLÜ, METİN - FATMA GÜÇLÜ, SEBAHATTİN GÜÇLÜ - DİLBER
ERDOĞAN DEMİRHAN,
GÜLLÜ - HÜSEYİN BAYRAM, MEHMET ALİ - EBRU TIKIR, SERHAT - őEBNEM TIKIR,
AYşENUR TIKIR'IN ANNEANNELERİ ;

DEMET - HATİCE-ASLIHAN DEMİRHAN, őULE - YUSUF GÜÇLÜ, SEDA - NİDA - EYÜP
SAFA GÜÇLÜ, TAYYİP - TAHİR BAYRAM, ENES - ELİF DAMLA TIKIR'IN BÜYÜK
ANNEANNELERİ ;

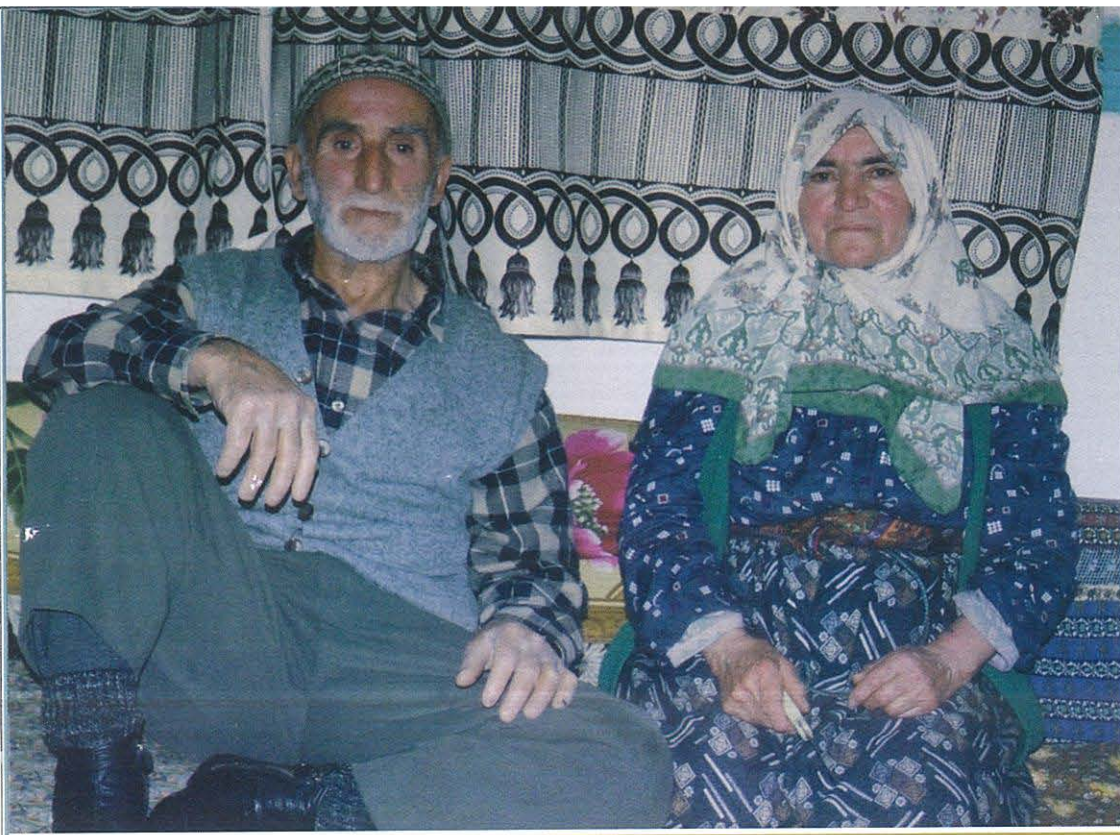
MERHUME

AYşE TIKIR 'A

ALLAHTAN RAHMET DİLER ;

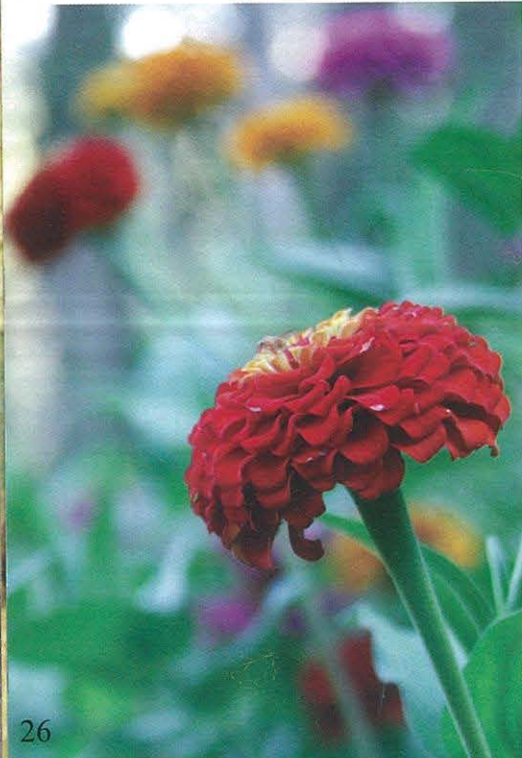
CENAZE MERASİMİNE KATILAN, BİZZAT GELEREK BAőSAĞLIĐI DİLEYEN, TELEFONLA
BAőSAĞLIĐI MESAJLARINI İLETEN VE ACIMIZI PAYLAőAN DOST, AKRABA VE çETMİ
HALKINA TEşEKKÜR EDER, SAYGILARIMIZI SUNARIZ.

TIKIR AİLESİ

FİL ABDURRAHMAN

Niğmetullah Uçar

Dün vakit yatsıya yaklaştığında
Gözünü kapamış Filabdurrahman
Ömrünün son bir ay aralığında
Acılar yaşamış Filabdurrahman

Anamur'dan düğün daveti alır
Zaten bir kızı var orada kalır
Gitmemek olmazdı onlar darılır
Araç ayarlamış Filabdurrahman

Kaza yapacağı içine doğmuş
Arabaya binmek istemiyormuş
Zoraki arkaya gidip oturmuş
Huzur bulamamış Filabdurrahman

Kardeşi, yengesi, kızıyla eşi
Anamur'a doğru giderler beşi
Nedendir bilinmez yoktur neşesi
Belki de anlamış Filabdurrahman

Ermenek yolunda kaza oluyor
Diğer üç yolcuyu Allah koruyor
Karısıyla ona darbe vuruyor
Sağlam kalamamış Filabdurrahman

Anamura gider doktorlar bakar
Kırıklar sarılır evine yollar
Birkaç gün orada yatakta yatar
Fazla duramamış Filabdurrahman

Antalya'ya gelir kızında kalır
Oğlunu da görür fakat bunalır
İzmir'e gitmeye bir karar alır
Bunları yaşamış Filabdurrahman

İzmirde kızının biri oturur
Onun evinde de birkaç dün durur
Orada eşine hak vaki olur
Ahrete yollamış Filabdurrahman

Cenazeyle gelir köyünde yatar
Çevrede herkese bir garip bakar
Beş gün sonra o da dünyadan çıkar
Ömür tamamlamış Filabdurrahman

Bu olay tesadüf olmasa gerek
Anamur, Antalya, İzmir gezerek
Bence dolaşmıştır veda ederek
Helallik aramış Filabdurrahman

Çetmimiz kasaba olmadan önce
O akla gelirdi terzi deyince
Pantolon dikerdi kumaş gelince
Çok yama yamamış Filabdurrahman

Sivarilik vurmak ayrı sanattı
Kimbilir kimlere ne yama attı
Yırtıkları dikti sökük kapattı
Stres yaratmamış Filabdurrahman

Tarla bahçe ekti hayvan besledi
Her çetmili gibi ürün bekledi
Çile çekti ama ümit kesmedi
Çalışmış durmamış Filabdurrahman

Emekli olmuştu maaşı vardı
Kanaat ederek şükür yapardı
Gördüğü herkese hatır sorardı
Kimseyi kırmamış Filabdurrahman

Cömeş kenarında evinde durur
Gelen geçenlere diyordu buyur
Ben ondan öğrendim insanlık budur
Misafir aramış Filabdurrahman

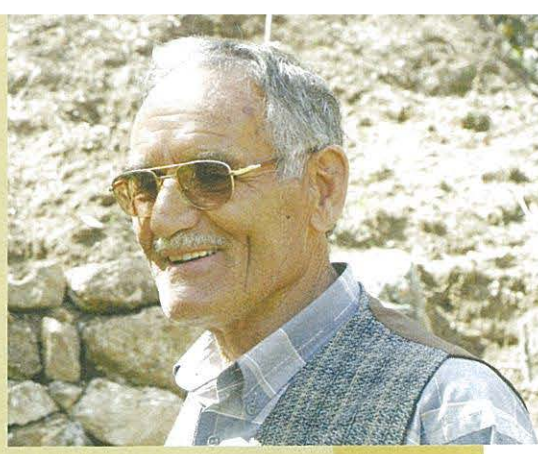
Saygılı davrandı sevdi eşini
Ölümünden sonra saydı beşini
Takip edip gitti onun peşini
Ayrı kalamamış Filabdurrahman

Demek ki tam sevmiş yaratınını
Sevdiğiyle almış onun canını
Çocukları görmüş son zamanını
Özlemle yanmamış Filabdurrahman

Bu kadar tesadüf gelmez ardarda
Allah sevdiğini koymazmış darda
Bu işin içinde başka iş varda
Kendisi yapmamış Filabdurrahman

Dünyada yaşarken cennet isterdi
Belki Allah ona bir yol gösterdi
Cuma günü sabah mezara girdi
Hiç acı duymamış Filabdurrahman

BEDRİYE AKBAY

Hatip hocalardan Ahmedin kızı
Diye geziyordu Bedriye yenge
Herkesin alnına yazılır yazı
Sonu bilmiyordu Bedriye yenge

Çocukluğu yaşar yokluk anında
Kardeşleri vardır yanı başında
Çalışır genç kızken tarla bağında
Candan bezmiyordu Bedriye yenge

Ahmet Akbay ister ona evet der
Kedersiz yaşamak hep gülmek ister
Düğünü yapılır tüm bunlar kader
Devam ediyordu Bedriye yenge

Köyden Antalya'ya taşındığında
Kim bilir ne vardı onun aklında
Gülerdi evine varıldığında
Buyurun diyordu Bedriye yenge

Her zaman her yerde gülerdi yüzü
Kimseyi kırmazdı tatlıydı sözü
Belli ki temizdi kalbiyle özü
Eli seviyordu Bedriye yenge

Hem dünya hem ahret uğraşıyordu
Bir yandan rabbine şükrediyordu
Hastalık musibet beklemiyordu
Hoşluk istiyordu Bedriye yenge

Antalyada hava sıcaktır diye
Giderlerdi yazın korkuteli'ye
Güzün gelirlerdi tekrar geriye
Tercih ediyordu Bedriye yenge

Bir hastalık buldu atmış yaşında
Unutkanlık oldu hafızasında
Çaresiz kalmıştı dert karşısında
Uğraş veriyordu Bedriye yenge

Zamanla hastalık ilerlemişti
Hafızadan her şey tam silinmişti
Çocuk gibi şaşkın hale gelmişti
Tepki vermiyordu Bedriye yenge

O gülen gözleri hiç gülmez oldu
Sevgi saçan yüzü birazcık soldu
Sevenleri yandı herkes kahroldu
Gün gün eriyordu Bedriye yenge

Yıllar böyle geçti sürdürdü hayat
Görüp bildiğinden alamadan tat
Vade tamam olup dolunca saat
İsyan etmiyordu Bedriye yenge

İki temmuz onun doğduğu günüdür
On bir ağustosta bitmiştir ömür
Atmış sekiz sene hayat sürmüştür
Çile çekiyordu Bedriye yenge

Allah ne yaparsa bir hikmet vardır
Belki onun için böylesi kardır
Biz anlayamayız aklımız dardır
Belki seziyordu Bedriye yenge

Ramazan ayında ilk günü gördü
Mezarlık morgundan yolculuk sürdü
Mezarına onu dostlar götürdü
Kabre giriyordu Bedriye yenge

Doğumu, ölümü sıcakta oldu
Saygılı sevecen iyi bir kuldu
Dünyadan ayrılıp Mevla'yı buldu
Hayır demiyordu Bedriye yenge

Allah rahmet etsin yatsın kabrinde
Zaten o hissizdi son günlerinde
Yıllar böyle geçti kendi halinde
Sessiz geziyordu Bedriye yenge

Şimdi mezarında huzura ersin
Mevlam ona geniş bir cennet versin
İhsanı bol onun rahmet göndersin
Bunu bekliyordu Bedriye yenge

Niğmetullah Uçar

ALİ BİÇER

Çetmili biriydi tanımadığım
Bugün vefat etmiş bu Ali Biçer
Yakın ilişkiler kuramadığım
Ahrete gitmiş bu Ali Biçer

Duyunca üzüldüm kimdir bu dedim
Köylümüzdür diye bilmek istedim
Dostlarıma sordum bilgi istedim
Cesur bir yığitmiş bu Ali Biçer

Yirik Emine'nin kardeşi varmış
Salih usta diye millet anarmış
Onun oğlu imiş hayal kurarmış
Gurbetlerde gezmiş bu Ali Biçer

Baba marangozdur rızkını arar
Karamana gider ustalık yapar
Çocukken gençlikte orada yaşar
Gitmeyi istemiş bu Ali Biçer

Karaman'dan baba göçer Konya'ya
Başlarlar yeniden bir iş kurmaya
Hayal kurmaktadır o Almanya'ya
Hep hayal edermiş bu Ali Biçer

Almanya'ya gider kazanır para
Çileye katlanır düşmüyor dara
Vatan hasretidir gönlünde yara
Konya'yı severmiş bu Ali Biçer

Konya meram yaka denilen yerde
Ev satın almıştır eski günlerde
Oraya gelirmiş hep izinlerde
Yurdunu özlermiş bu Ali Biçer

Yaşı yetmiş olan bir emeklidir
Almanya'da yaşar Konya'ya gelir
İki üç ay kalır özlem giderir
Geriye dönermiş bu Ali Biçer

Bugün internette duydum haberi
Tanımasam bile gönlümde yeri
Çünkü seviyorum hemşerileri
Çetmili nefermiş bu Ali Biçer

Çetmili olarak yakındır bize
Acısı düşmüştür yüreğimize
Ya amca, ya dayı, ya teyzemize
Keder, acı vermiş bu Ali Biçer

İnsanlar dünyada bir süre yaşar
Vadesi dolana yer açar mezar
Her canlı mutlaka ölümü tadar
Topraklara girmiş bu Ali Biçer

Allah rahmet etsin ayrılıp gitti
Vaat edilen süre demek ki bitti
Çetmi bir ferdini daha kaybetti
Çetmiliyim dermiş bu Ali Biçer

Niğmetullah Uçar

MUSTAFA ÖNDER

Çetmili olup da ayrılanlara
Bugün eklenmiştir kasım dayımız
Allah ömür versin yaşayanlara
Ömür bitirmiştir Kasım dayımız

Bin dokuz yüz otuz iki yılında
Dünyaya gelmiştir on dört martında
Vefat etti yetmiş altı yaşında
Dünyadan gitmiştir Kasım dayımız

Baba Abdurrahman annesi Ayşe
Hatib'a kardeşdir yakın gebeşe
Çocukken kendini kaptırır işe
Uğraşa girmiştir Kasım dayımız

Hayvan alıp sattı çiftçilik yaptı
Helkeden tarlaya tohumlar attı
Bağları budadı bahçeye baktı
Sergi de sermiştir Kasım dayımız

Gençlikte Çetmi'de işten yılmazdı
Eynerde herkesten geri kalmazdı
Tarlada çalışır hiç yorulmazdı
Ekinler biçmiştir Kasım dayımız

Gençlik anıları geride kaldı
İhtiyarlık gelip kapıyı çaldı
Dermansız kalınca hayale daldı
Ne günler demiştir Kasım dayımız

Kasım Gülek vardı eski bir bakan
Belki bu lakabı almıştır ondan
Gençliğinde ona ya oldu hayran
Ya da çekinmiştir Kasım dayımız

Köyün girişinde bir evi vardı
Balkondan geçene şöyle bakardı
Şaka kaldırına bazen çatardı
Günler geçirmiştir Kasım dayımız

Uzun boyu ile hoş görünürdü
Şapkayı yan giyer farklı yürürdü
Hep şaka yaparak çok güldürdü
Neşe getirmiştir Kasım dayımız

Kendine has olan sözler söylerdi
Efenekler çıkmış alalım derdi
Küçük çocukları böyle severdi
Bir yol izlemiştir Kasım dayımız

Çocukluktan çıkmış gençlere bile
Efenek şakası yapardı elle
Böyle anılacak yaptığı ile
Beyne işlenmiştir Kasım dayımız

Efenek ne demek bilemiyoruz
Kelimeye mana veremiyoruz
Zaten öğrenmek de istemiyoruz
Bir isim vermiştir Kasım dayımız

Küçük çocukları önce tutardı
Güçlü elleriyle bacak sıkardı
Çocuklarla gençler ondan kaçardı
Ortaya sermiştir Kasım dayımız

Efenek denimce o hatırlanır
Çetmideki herkes şahsını tanır
İyi insan diye dua yollanır
Kalplere girmiştir Kasım dayımız

Geçen yıl hastadır komada kalır
Yaşlı olduğundan canı daralır
Demek ki görececek günleri vardır
Dolaşıp gezmiştir Kasım dayımız

Yaşarken çok şeyler görüyor insan
Afiyet buluyor hasta olan can
Ölüm gerçekleşmez süre dolmadan
Canından bezmiştir Kasım dayımız

Sokakta yürürken kalır takatsiz
Geçler bu hayattan hisse alın siz
Bu güzel günleri bitireceğiz
Bize göstermiştir Kasım dayımız

İki aralıkta yetince vade
Olmuştur ilahi emre amade
Bu kara toprağa girmek var serde
Canını vermiştir Kasım dayımız

Niğmetullah Uçar

Dr. Ali Özel

Hız. Zeynep Türbesi ve Kerbela Olayı

Bildiğiniz üzere Hz. Zeynep Hz. Hüseyin'in kardeşi ve tabii ki Peygamberimizin torunu. Türbesi Şam'ın merkezine 10 Km. kadar uzakta ise de Şam şehrinin büyüklüğüne nispet edilirse, yine şehrin göbeğinde sayılır.

Geçen sayıda da bahsettiğim gibi dünyada altın kaplamalı üç kubbeden birisi. Bunun için türbe yada cami çok uzaklardan parıldamaları ile hemen dikkatleri çekiveriyor.

Seyide Zeynep'in türbesi cami şeklinde inşa edilmiş. Ve cami çok geniş bir bahçenin içerisinde. Bahçenin ta dışarılarından başlayan kalabalık camiye varana kadar adım atacak yer bırakmıyor.

Bahçe kapısından bile büyük bir saygı ve hürmet edasıyla giriliyor. Duvarlara, demirlere eller yüzler sürülüyor. Bahçenin içinde ayrı ayrı dört gurup oluşmuş. Bir gurup yarı siyasi yarı dini bir tartışmanın içinde. Başka bir gurup arkalarını zincirlerle döğerek ilahilerle Hz. Hüseyin'i anar gibi. Bir başka gurupta da bir adam yanık bir sesle ilahi söylüyor. Pek çok insanda hıçkırıklarla ağlaşıyorlardı.

Belli ki burasını daha çok Şiiler tercih ediyorlar. Aslında Hz.. Peygamberimi, onun soyunu, ehli beytini biz sunilerden daha iyi anlayan, onlara hak ettikleri saygıyı ve sevgiyi bizlerden daha iyi yerine getirebilecek başka bir zümrenin olabileceğini pek düşünemeyiz. Demek ki aynı Allaha ve aynı peygambere gönül vermemeze rağmen şii kardeşlerimizin sevgi ve saygı gösterileri bir başka şekilde tecelli ediyor. Bizde onlara saygı duyuyor ve sevgi besliyoruz.

Caminin içi gibi girişi de izdihamlı. Merdivenler sürünerek çıkılıyor. Bu sürünme Hz. Peygamber soyuna olan

saygının bir nişanesi herhalde. Caminin kapısı kapı çerçeveleri öpülüp yüzler sürülüyor, aynen avluya girişteki gibi.

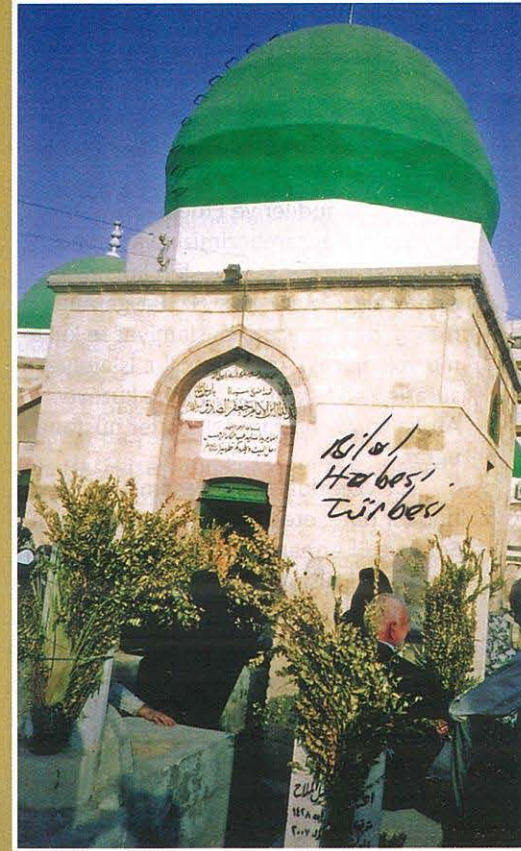
Caminin içini tarif etmek çok zor. Görmek lazım. Cami inanılmaz derecede aydınlık. Güneşin içine girmiş gibiyiz. Tüm duvarlar altın ve gümüşle ya kaplanmış yada altından yapılmış. Türbenin kubbesindeki hariç sırf içinde 22 ton altın ve gümüş harcanmış. Parıltıdan duvarlara ve etrafa tam olarak bakılamıyor. Caminin tam ortasında Hz. Zeynep'in türbesi var. Türbeyi kafesleyen her şey altın veya gümüşle kaplı. İnsanlar burayı bir heveng gibi sarmış. Yer bulmak değil el uzatmak ve dokunmak bile çok zor. Bizler mezara ulaşamadık ise de bolca fatihalar okuyarak Hz. Zeynep'in ruhunu şadetmeye çalıştık.

Camide minber ve mihrap yok. Herkes bir yöne doğru namaz kılıyor. Namaz kılanlar alınlarının geldiği yere beş santim çapında bir santim eninde tekerlek şeklinde bir tahta yada taş koyarlar. Bu tahta parçası Hz. Hüseyin'in başının üzerine konularak kesildiği kütüğü veya taşı temsil ediyormuş.

O ışık yada nur denizinden istemeyerekte olsa ayrıldık. Dışarıdaki kalabalık dahada yoğunlaşmış çoğunluğu İranlı.

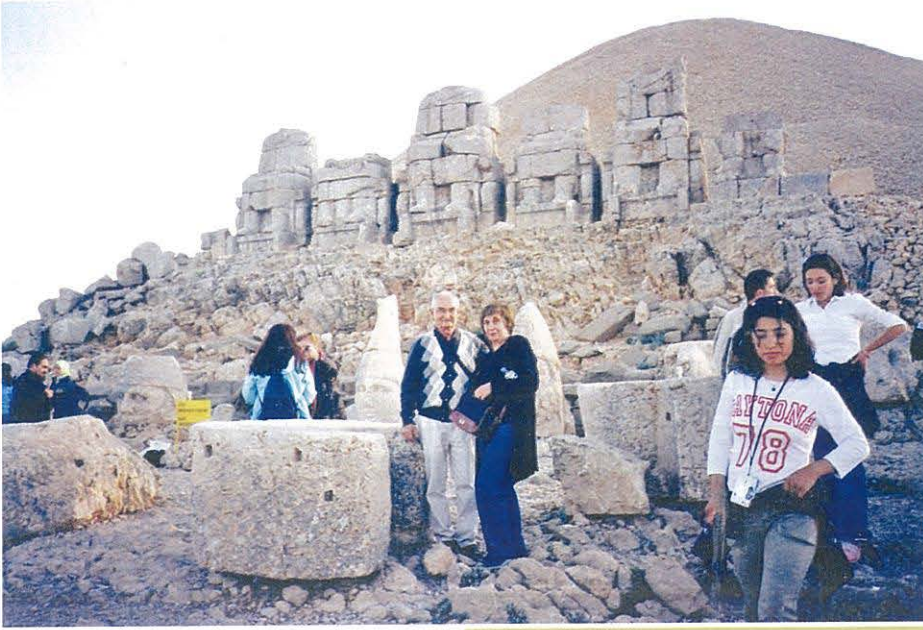
Kerbela olayını yada katliamını hazır Hz. Zeynep'in mezarına gelmişken bizzat o vahşete tanık olan Hz. Zeynep hatrına bizde anıp lanetleyelim istedik çok özet anlatacağız.

Peygamberimize vahiy gelmeye başlayınca önce Yahudiler kudurdular. Araplardan bir peygamber gelmesini asla hazmedemeyip daha işin başında kendilerine has entrikalara başlarlar. Bunun yanında Kureys kabilesinden olduğu halde, Kureys'in Emevi kolu da harekete geçer.

Çünkü peygamberlik Kureys'in Haşimi sülalesine gelmiştir. Haşimi kolu daha çok Kabe'nin bakımı hacıların ihtiyaçları ile ilgilenirken, Emevi kolu Mekke'nin savunması ile ilgilenirler ve kendilerini daha üstün görürler. Peygamber nurunun haşimilere inmesi ile tıpkı Yahudiler gibi çılgına dönerler.

Vahyin ilk günlerinden itibaren Peygamberimize olan kinlerini Ebu Sufyan temsil eder. Ebu Sufyan peygamberimizin vefatına kadar tam anlamı ile başına bela kesilir. Peygamberimize karşı her olumsuz harekette o vardır. Arap kabilesini efendimize karşı kıskırtan, Bedir, Uhut

ve Hendek savaşlarını düzenleyip komuta eden de Ebu Süfyan'dır. Bedir savaşında öldürülen azılı kafirlerin hemen hemen tümüde Emevi kabilesindenmiş. Bütün bunlar Emevilerin Haşimilere yada Peygamberimize olan kinlerini gün geçtikçe katmerlendirmiş. Bu arada Peygamberimize arka çıkan Hz. Osman gibi Emeviler de vardır.

Yahudiler ve Emeviler bütün ümitlerini Peygamberimizin vafaatına bağlarlar. Ne var ki hevesleri kursaklarında kalır. Onlara göre Hz. Peygamber mekan değiştirecek ve İslamiyet te küllenip yok olacak. Ama aksi olur. İslamiyet süratle Kafkaslara, Doğuya ve kuzeye Afrika'ya yayılır. Yani şer güçler hüsrana uğrar.

Umduklarına ulaşamayan Yahudiler harekete geçerler. Abdullah İbni Sebe ve El Ahbar gibi Yahudi hahamları aceleden Müslüman olurlar ve İslama nifak sokmaya başlarlar. Tıpkı Yahudi Pavlos'un Hristiyanlığı perişan ettiği gibi davranırlar. İnanılmaz şekilde sahte hadisler üretilir, namaz, oruç ve diğer akidelere ekleme ve çıkarmalar yaparlar.

Ve bu girişim sonuçsuz kalmaz. Hz. Ali ve Hz. Hüseyin'in ve Ebu Süfyan'ın oğlu Muaviye'nin arasını açarlar. Muaviye Hz. Osman'ın akrabası ve Şam valisidir. Sahabelikle de ilgisi olmadığını, sadece Hudeybiye anlaşmasının maddelerinin yazılmasında görüşünün alındığını tarih kitapları yazmaktadır. Şam valiliğine torpille atandığı da tarihen sabittir.

Yıkıcı propaganda Hz. Ali ile Hz. Aişeyi bile karşı karşıya getirir. Cemal savaşı olur. Savaşanlar ve ölenler sahabelerdir.

Bu sefer Şam valiliğini ele geçiren Muaviye harekete geçer. Babası Ebu Süfyan'ın Peygamberimize yaptığından daha beterini Hz. Ali'ye layık görür. Halifelğe kalkar. Hz. Ali ile Muaviye arasında çok kanlı geçen Sıffin savaşı başlar. Burada savaşanlar ve ölenler de sahabelerdir. Yahudi entrikası işlemektedir. Savaş Hz. Ali lehine gelişmekte iken ilk defa Kur'an ile aldatma şeytanlığı sergilenir. Bu şeytanlık yüzyıllardır sürer ve şimdilere kadar gelir. Savaşın en kritik anında Muaviye askerlerinin mızraklarının ucuna Kur'an ayetlerini içeren sahifeleri astırır. Hz. Ali'nin

Kur'an'a karşı savaşmayacağını bildiği için bu sahtekarlığa başvurur. Hz. Ali tamamen galip durumdayken savaşı bırakır. Yine de bir sonuca varamayınca bir hakem olayı ortaya atılır. İki tarafın tanıyıp güvendiği birisi hakem olacak kimin halife olacağına karar verecektir. Hakem tanınmış ve Peygamberimizin sevdiği birisidir. Ama artık peygamber yoktur. Muaviye'ye çoktan satılmış para ve mevki hırsı Peygamber sevgisini alıp götürmüştür. Ve hakem Muaviye'nin halifeliğine karar verir vede İslam dünyasında kıyamet o anda kopar. Hz. Ali'nin adamları bu sahte karara razı olduğu için ona karşı silaha sarılır. Hakkının aramasını isterler. Ama Hz. Ali verdiği sözden dönecek bir kişi değildir. Karara razı olmuştur. İslam'da ilk fitne hareketleri bu şekilde ateşlenmiş hariciler ve daha nice fitne gurupları o günlerden bu günlere devam ede gelmiştir.

Halifelği ele geçiren Muaviye önce Hz. Ali'yi katlettirip, sonrada Ali taraftarı diye damgalanan yüzlerce sahabeyi öldürtmüş olduğunu kitaplardan okuyoruz. Hz. Peygamberin can yoldaşı, sırdaşı, Hz. Ali'yi bertaraf eden Muaviye Peygamberimizin büyük torunu Hz. Hasan'da, Hasan'ın kendi ailesinden birine katlettirmiştir. Muaviye'nin peygamber soyuna olan kını bir türlü bitmez. Bütün camilerde Cuma hutbelerinde Hz. Ali ve ehli beyti kötöleyen ve onlar dinsiz demeye getiren fetvalar verilir. Artık Muaviye halife değil saltanat peşinde koşan bir azman olmuştur. Bu cümleden olarak Muaviye devlet dairelerindeki bütün Peygamber yakınlarını ya işten atar ya hayatlarına kasteder.

Tarihi bakımdan elbette Muaviye'nin yaptığı iyi şeyler de vardır. İslama siyasi yönden ve coğrafi bakımdan olan katkıları meşhurdur. Benim üzerinde durduğum bu Emevi hanedanının Peygamberimize olan iflah olmaz kını ve İslamın içinin boşaltılmasıdır.

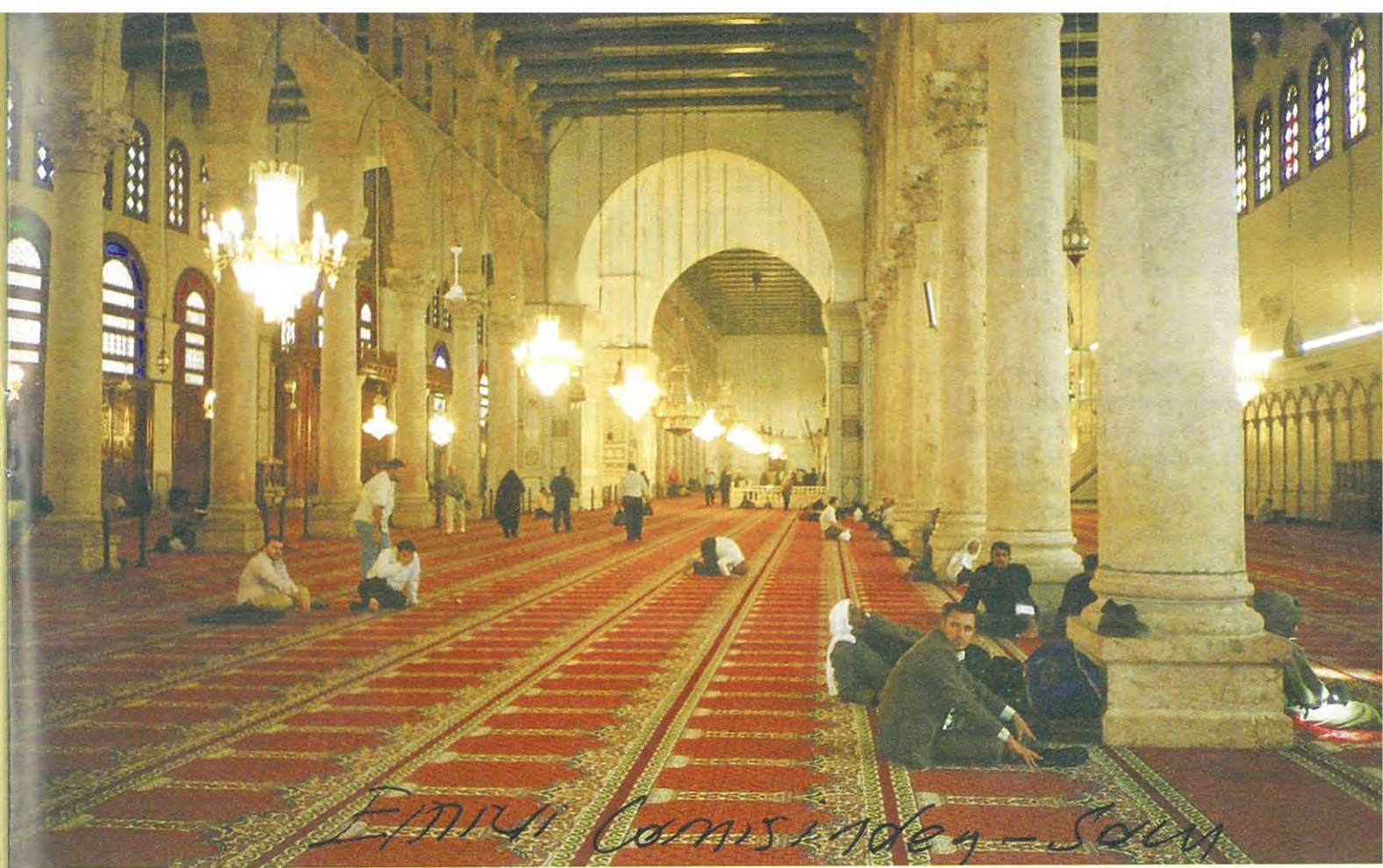
Muaviye'nin yerine oğlu Yezit başa geçer. Peygamber'e vekalet edecek makamla Yezit'in ne kişiliği ne de şahsiyeti asla uyusmaz. Ama İslam maskesi ile Emevi hanedanının tahtına oturur.

Saf Peygamber kanı taşıyan ve o eşsiz insanın terbiyesi ile yetişmiş olan Hz. Hüseyin bu rezaletle isyan eder ve Yezit'e biat etmez. Halifelğin o yarı ayyaş Yezite değil kendisine verilmesini ister.

Bu arada Kufe halkı Hz. Hüseyin'e elçiler gönderir. Kufe'ye gelmesini kendisini kayıtsız şartsız destekleyip halife ilan edeceklerini bildirerek bu görüşlerinde ısrar ederler.

Medine halkının onca ısrarına rağmen imam Hüseyin zor bir kararla Medine'den ayrılır. Seksen kişilik bir grupla Kufe yollarına düşer. Guruptakiler hanımları çocukları ve yakınları ile bir

Emniyet Camisi'nde - Şam

miktar korumadan ibarettir. İmam Hüseyin Kufelilerce karşılanıp bağırlarına basılacaklarını sanır.

Oysa o daha yola çıkmadan Yezit'in adamları Kufelileri çoktan sindirip seslerini kesmiştir. Her ne olursa olsun Kufeliler tarih içinde büyük bir kalleşliğe örnek olmuşlardır. İmam Hüseyin Kufe'ye yaklaşır. Fakat ne karşılayan olur ne buyur eden. Yezit'in korkusundan herkes sırtını dönüp uzaklaşmıştır.

Yezit'in Kufe valisi Ziyad'ın emri ile Ömer isimli bir komutan Hz. Hüseyin'in yolunu keser. Beşbin kişilik atlı bir orduyla onu Kufe'ye sokmaz. Bu vali Ziyad ve komutan Ömer'in ikisi de peygamberimize çok yakın sahabe çocuklarıdır. Para ve mevki yada saltanat hırsları ne baba hatırı bırakmış ne de Peygamber sevgisi.

Bu beşbin kişilik sözde İslam aslında kalplerini zift tutmuş ordu, Hz. Hüseyin'i Kufe yerine Kerbela çölleri-ne sürer. Hüseyin Yezit'e biat etmeye zorlanır. Hz. Hüseyin'in bile tahayyül edemeyeceği ölçüde dünya malı makam teklif edilir. İmam Hüseyin bu tekliflere bir kere olsun dönüp bakmaz. Zaten dönüp baksaydı şu anda Hz. Hüseyin olarak milyonlarca insanın kalbindeki sımıcak yerini alamazdı ve beklide Yezit'e beraber anılırdı.

Hz. Hüseyin'in bırakın dönüp Medine'ye gideyim, halifelik sizin olsun ısrarları kulak ardı edilir ve Kerbela'nın sıcak çölllerinde bir sinir savaşıdır sürer gider.

Aslında o beşbin kişilik atlı ordunun tümü Hz. Hüseyin'i, onun kişiliğini, adam gibi adam ve imam gibi imam olduğunu biliyorlar ve hatta seviyorlar. Ne var ki dünya hırsları, tüm sevgileri saygıları ve inançları berhava etmiştir.

Hz. Hüseyin'in kafilesi yirmi otuz muhafızın dışındakiler çocuk çocuk kadın ve kızan. Gündüzleri kırk elli, geceleri eksi 25 dereceleri bulan iklimi ile yarı aç yarı tok mücadele edilir. Hastalıklar baş gösterir. Kafilenin bu acıklı hali Peygamber çocuklarının kanına susamış zalimler sürüsünün umurunda bile olmaz. Hz. Hüseyin'i illaki Yezite biat etmesi için zorlayıp dururlar. Hüseyin onlar için bir avdır. Yakalanan bu avı asla bırakmaya niyetleri yoktur. Sonuç gelip savaşılmaya dayanıyor. Aslında beşbin kişilik silahlı ve tam teçhizatlı ordu o garipler kafilesini bir hamlede silip süpürür. Amma zalim ordu böyle yapmıyor. İlla ki işkenceyle eziyetle, içlerine sindire sindire öldürecekler. Ve savaş 20 - 30 kişilik muhafız gurubuyla, beşbin kişilik düzenli bir ordu arasında olur.

Kafilenin günlerdir süregelen açlık ve hele su sıkıntısı son safhayı buluyor. Nerdeyse kılıç ve ok darbeleri unutulur susuzluk ön plana çıkar. Can çekişiliyor, yaralardan kan akıyor ama illa ki bir yudum su deniyor. Ama nafiye. Oysa hemen yanı başlarında Dicle nehri bütün haşmetiyle akmaktadır. Yanıp kor olan yüreklerle bir yudum su. İşkencenin tadını çıkarmak için yaralarından kan fışkıran çaresizler nehrin tam kenarına götürül-

yor. Yaralı dudağını tam suya değdireceği sırada bir kılıç darbesiyle yüreği kor olan yaralı geri çekiliyor. Ve bu şekilde yapılan aşağılık işkenceler saatler boyu sürer gider. Tüm yalvarıp yakarmalar, yanıp tutuşmalar boşuna. Kinleri yüreklerini taş etmiş.

Sağlık durumu yerinde olan kadınlar da yalınkılıç düşmana saldırıyor. Hele Hz. Hüseyin'in kardeşi Peygamber çiçeği, türbesini ziyaret etmekle şeref-lendiğimiz Seyide Hz. Zeynep birçok düşmanı saf dışı bırakarak nefret askerlerine bile parmak ısırtıyor. Hz. Zeynep aynı zamanda geleceğin en büyük alimlerinden biri olan ve imamet makamının devamını getirecek olan Hz. Hüseyin'in tek oğlu ve yeğeni hasta durumdaki altı yedi yaşlarında bulunan ünlü imam Zeynel Abidin'i korumaya çalışıyor.

Sonuçta guruptaki tüm erkekler inanılmaz işkencelerle öldürülüyor. Yalnız hasta durumdaki ve halası Zeynep'in koruması altındaki Zeynel ağabeydin sağ bırakılıyor. Yezit'e hediye edilmek üzere Hz. Hüseyin'in başı kesilip alınıyor. Cesedinin üzerinden onlarca atlı ondan bir zerre kalmayınca kadar geçiyor. Hz. Hüseyin'in ruhu mevlasına bedeni ise aslına yani toprağa karışıp gidiyor.

Hz. Hüseyin'in başı ise bir tepsi içerisinde ve büyük bir şamata ile Yezit'e götürülüyor. Sonra defalarca peygamber öpücüğüne mahzar olmuş olan Hz. Hüseyin'in başını sevinç çılgınlıkları ile Şam ve Kufe sokaklarında dolaştırmışlar ve halka bu meşum olayı alkışlatmışlardır.

HADİM'Lİ ABDÜLEZEL PAŞA

Osmanlı Devleti'nin son zamanlarında yetişen kıymetli bir paşa. İkinci Abdülhamîd Han'ın kahraman ve şehîd kumandanlarından. 1827 (H. 1243) senesinde Konya'nın Hadim kazasında doğdu: 1897 (H. 1315) senesinde yapılan Osmanlı-Yunan harbinde şehîd düştü. Abdüleznel Paşa on altı yaşında iken er olarak orduya girip asker oldu. On iki sene kadar Arabistan'da kalıp, Osmanlı ordusunda sadâkatla hizmet etti. Bu sâdık ve gayretli hizmetleri neticesinde çok sevilip subaylık rütbesi verildi. 1853'de Hüsrev Paşa'nın yâveri olarak Kırım muhârebisine katıldı. 1857'de Karadağ, 1868'de Girid isyânlarını bastırmak için vazîfe aldı. Gösterdiği başarılar üzerine her vazifesinin akabinde bir rütbe, çeşitli nişanlar ve madalyalar verildi. 1872 senesinde binbaşı rütbesi ile Giresun taburuna tâyin edildi. Bu taburla birlikte Sırbistan muhârebesine katıldı. Bu seferde, Aleksin mevkiindeki savaşta büyük kahramanlık gösterdi. Plevne muhârebesine de katıldı. Bu sırada Miriliva yâni albay idi. Târihimizin altın sayfalarından olan Plevne müdâfaasında Gâzi Osman Paşa'nın mert ve kahraman silâh arkadaşlarından biri de Abdüleznel Paşa idi. Bu savaşta da fevkalâde kahramanlık gösterdi. İstanbul'a dönünce, ikinci Abdülhamîd Han, Abdüleznel Paşa'nın göğsüne kendi eliyle müstesna bir kahramanlık nişanı olan Plevne madalyasını taktı. Abdüleznel Paşa bundan sonra, jandarma teşkilâtına tâyin edilerek Hicaz'a gönderildi. Bir müddet sonra tekrar İstanbul'a geldi ve paşalığa yükseldi. Anadolu terbiyesi ile büyüyen ve erlikten paşalığa yükselen bu köylü çocuğu, dînin emirlerine bağlı sâlih bir müslüman idi. Kur'ân-ı kerîmi ezberlemişti. Sesi güzel olup, serî okurdu. Yakın dostları onun devamlı hatim okuduğunu ve buna aralıksız elli sene devam ettiğini söylemişlerdir. Memleketi Hâdim'i ziyarete geldiğinde, dostlarından birine; "Cenâb-ı Hak, hafızlık nîmeti ve paşalık gibi iki rütbe bahşetti. Şimdi bir üçüncüsünü istiyorum, o da şehîdlik rütbesidir!" diyerek şehîd olma arzusunu dile getirmişti. Abdüleznel Paşa, 1897 senesinde vuku bulan Osmanlı-Yunan harbinde Alasonya ordusunun ikinci tugay kumandanı idi. Yirmi altıncı ve son defa savaşa katılıyordu. Savaş başlar başlamaz, Yunan kuvvetleri Osmanlı hududlarına hücum etti.

Ordusuyla Alasonya'da bulunan ve hücumu geçmek üzere hazır bekleyen Abdüleznel Paşa, hücum emrini alır almaz, birliği ile Pınarhisar'a yürüdü. Hududa ulaşıncaya, bir avuç Osmanlı askerinin, hudut kulelerine hücum eden Yunan kuvvetlerine karşı kahramanca dövüştüğünü gördü. Üzerlerine yağmur gibi mermi ve top gülleleri yağdığı hâlde kahraman Osmanlı askerleri bu dehşetli hâle aldırmanın müdâfâ ediyorlar ve şehîdlik mertebesine, sevinerek koşuyorlardı. Abdüleznel Paşa, bu hâli görünce hemen harekete geçti. Ancak düşmanın açtığı şiddetli top ateşinden bir türlü kulelere yanaşmıyordu... Hiddetinden yerinde duramayan Paşa; "Aman yâ Rabbî! Cayır cayır yandıklarını ve şehîd düştüklerini görüyoruz da yardım için birtürlü yanaşmaya fırsat bulamıyoruz. Vatan evlâtları kulelerde mahvolacak. Ah bir akşam olsa, ortalık kararsa!" diye çırpınıyor ve çok üzülüyordu. Nihayet beklediği zaman geldi ve ortalık karardı. Hemen bir tabur asker alıp kulelerdeki askerleri kurtardı. Bundan sonra sabaha kadar tugayını mevzilere yerleştirip, savaş hazır hâle soktu. Sabahın erken saatlerinde Yunan mevzilerini topçu ateşi altına aldı. Bir müddet sonra birliğine hücum emri verdi. Artık silâhlar konuşuyordu. Abdüleznel Paşa, emrindeki tugayı ile düşmana yaklaştıkça, düşman adım adım geri çekiliyor ve bâzan da aniden saldırıyordu. Abdüleznel Paşa'nın birliği, saldırılara kahramanca karşı koyuyor ve düşmanı püskürtüyordu. Abdüleznel Paşa askerleri ile devamlı ön cephede çarpıştıktan, yanındaki kumandanlar; "Paşa hazretleri, biraz geri çekilseniz! Düşman mermileri etrafınızda uçuşuyor!" dediler. Bunun üzerine

Abdüleznel Paşa şöyle dedi: "Ey oğull! Eceli gelmeden insan ölmez. Ben elli senedir böyle savaştım! Hamdolsun hiç bir şey olmadı. Hep şehîd olmayı aradım fakat kavuşamadım! Keşke şimdi kavuşabilsem. Ölmek korkusu ile yerimi terkedip geri çekilemem!..." Abdüleznel Paşa, mermi sesleri arasında gür sesiyle emrindeki birliği teşvik etmek için bir hitabede bulundu. Abdüleznel Paşa, emrindeki birliğe yaptığı bu konuşma ile askeri şevke getirdi ve birden bire atına atlayıp mahmuzlayarak hücum etti. Emrindeki birlik de aynı arzu ile kendisini tâkib etti. Artık, Yunan askeri kaçıyor, kahraman Türk askerleri, Allah Allah nidalarıyla düşmanı kovalıyorlardı. Abdüleznel Paşa yetmiş yaşında olmasına rağmen delikanlı çevikliğiyle at sürüyor, silâhını doğrultup kurşun atıyordu. Sonunda alına bir düşman kurşunu isabet etti. Kanlar içinde yıkılmadan atının yelesine yapışarak bir müddet daha gitti. Mertebelerin en yücesi olan şehîdliğe kavuşmuştu. Durumu anlayan Gemlik tabur komutanı onu atından indirdi. Sanki güler gibiydi, önce Pürnarstepe'ye defnedildi. Sonra Alasonya'ya naklolundu. Kahramanlıkları dilden dile anlatılan bu şehîd kumandanın kabri üzerine, Sultan Abdülhamîd Han bir türbe yaptırdı (Bkz. Yunan Harpleri). **BİR ŞEHİDİN SON SÖZLERİ..** Abdüleznel Paşa, şehîd olduğu son savaşında askerlerine şöyle hitâb etmiştir. "Askerlerim! Yiğitlerim! Kahraman evlâtlarım? Dînimize, namusumuza ve vatanımıza göz diken düşmana haddini bildirmenin tam zamanıdır! Bilirsiniz ki hâinler korkak olur. Biz düşman üzerine yürürsek onlar kaçarlar. Hep beraber Allah, Allah! diyerek hücum edelim!..." Sonra da Papalivata, Tırpan ve Misfaki tepelerini göstererek şöyle dedi: "Aslanlarım! Şu gördüğünüz tepenin zaptı bizim

için çok mühim ve pek şanlı bir muzafferiyet kazandıracaktır. Siz ki Milona geçidi gibi en zor geçidi aşır, en çetin yerlere hücum ederek Osmanlı'nın kahramanlığını bütün cihâna gösterdiniz. Siz kahramanların evlâtlarısınız. Allahü teâlânın yardımı ile, şu tepenin Üzerinde vuku bulacak kahramanca bir hücumla zâten gözü yılmış olan düşmanı tamamen perişan edeceğinizi, sancağımızı oraya dikerek Osmanlının şânını yücelteceğinizi ümid ediyorum. Eğer bu tepeyi zaptederseniz önümüzde çiçeklerle süslenmiş geniş bir zafer sahrası açılacak. Bütün İslâm âlemi ve Osmanlılar, sizin bu kahraman muzafferiyetinizden dolayı ilân-ı şükran ve iftihar edeceklerdir. Analarınız sizi bugün için doğurdu, bugün için büyüttü!

Yeryüzünde bulunan bütün müslümanların kıymetli halifesi şevketli pâdişâhımız Abdülhamîd Han hazretleri sizi bugün için yetiştirdi. Vatan bugün sizden fedâkârlık bekliyor! Hülâsa bugün şan ve namus, devlet ve millet sizin süngülerinizle ayakta duracaktır...

Eğer arslanlar gibi bir hücumla şu tepeyi zaptedecek olursanız, namusu korumuş ve vatani yüceltmiş olursunuz. Devletimizin gelecekteki zaferlerine de öncülük etmiş olacaksınız.

Asker evlâtlarım! Size son bir vasiyetim vardır ki, bu vasiyetimin yerine getirilmesini rica ederim! Eğer ben şu tepeyi zaptettiğinizi ve oraya hâkim olduğunuzu görmeden şehâdet şerbetini içersem, benim cesedimi şehîd olduğum yere defnetmeyin. Bu tepeyi mutlaka ele geçirin ve benim için o tepe üzerinde bir kabir kazarak oraya defnedin! Şayet bu tepeyi ele geçiremeyecekseniz, bırakın cesedim bu topraklar üzerinde kurtlara kuşlara yem olsun!

Evlâtlarım! Sizin dağları aşan hücumunuza böyle tepeler elbette dayanamaz. Bu bakımdan mutlaka bu tepeyi zaptetmenizi istiyorum!..

Tevfik-i ilâhî rehberimiz, imdâd-ı peygamberi yaverimiz, teveccühât-ı celîle-i hazret-i hilâfet-penâhî, fark-ı iftiharımız da efserimiz (tacımız) dir. Haydi arslanlar! Arş ileri dâima ileri..."

1) 1897 Osmanlı-Yunan Harbi (G. Kurmay Başkanlığı Yayını, Ankara); sh. 97

2) Resimli Târih Mecmuası; sh. 3002

3) Şehîd-i Mübeccel Abdüzel Paşa'nın Hayât ve Şehâdeti (Mustafa Özkul, İstanbul-1975)

4) Hadim ve Hâdimiler Bibliyografyası (Nûman Hâdimoglu, Ankara-1983); cild-1, sh. 147

Hafızlık ve Paşalıktan Sonra Şehidlik İstiyorum mehtemcan tarafından 20 Ekim 2010 tarihinde gönderildi

Abdüzel Paşa, Osmanlı Devleti'nin son zamanlarında yetişen kıymetli paşalardan biridir. İkinci Abdülhamid Han'ın kahra-

man ve şehit kumandanlarından. 1823 yılında Konya'nın Hadim İlçesin de doğdu. 1897 senesinde yapılan Osmanlı Yunan harbinde şehit düştü.

Abdüzel Paşa, uzun boylu, çok geniş göğüslü, aslan gibi yiğit idi. Kur'an-ı Kerimi ezberlemişti. Sesi güzel olup seri okurdu. Yakın dostları onun devamlı hatim okuduğunu ve buna aralıksız elli sene devam ettiğini söylemişlerdi.

Plevne muharebesinde de bulundu. Bu sırada miralay yani albay idi. Abdüzel Paşa, bu savaşta fevkalade kahramanlık gösterdi. İstanbul'a dönünce İkinci Abdülhamid Han, Abdüzel Paşa'nın göğsüne, kendi eliyle müstesna bir kahramanlık nişanı olan Plevne madalyasını taktı. Alasonya Savaşı

Abdüzel Paşa, 1897 senesinde meydana gelen Osmanlı-Yunan harbinde Alasonya ordusunun ikinci Tugay kumandanı idi. Rütbesi mirliva yani Tuğgenaraldı. Yirmi altıncı ve son defa savaşa katılıyordu. Savaş başlar başlamaz, Yunan kuvvetleri Osmanlı hudutlarına hücum etti.

Bunun üzerine sabahın erken saatlerinde Abdüzel Paşa derhal Yunan mevzilerini topçu ateşi altına aldı. Bir müddet sonra da birliğine hücum emri verdi. Artık silahlar tam manasıyla konuşuyordu. Osmanlı askerleri düşmana yaklaştıkça düşman adım adım geri çekiliyor ve bazen de aniden birliklerimize saldırıyordu.

Paşa, bu zor ve çetin muharebeler esnasında düşmanın ölüm saçan mermi yağmuru karşısında hep ayakta duruyor, emirler veriyordu. Bazen ileri hatlara kadar atlıyor, askerleri teşvik ediyordu. Onun bu halini düşman da görmüş olmalı ki, ateşini Paşa'nın bulunduğu yere ateşini yoğunlaştırmıştı.

Onun vurulacağından korkan Kurmay Başkanı, Paşa'nın yanına sokularak:

"Paşam, hayatınızı tehlikeye sokuyorsunuz. Mermiler yanlarımıza düşüyor, başımızın üzerinde uçuyor. Biraz ihtiyatlı olup kendinizi korusanız..." dedi.

Eceli Gelmeden İnsan Ölmez

O ise: "Ey oğul! Eceli gelmeden insan ölmez. Ben elli senedir böyle savaştım!. Hamdolsun hiçbir şey olmadı. Hep şehit olmayı aradım, fakat kavuşamadım! Keşke şimdi kavuşabilsem. Ölmek korkusu ile yerimi terk edip geri çekilemem"

Daha sonra Abdüzel Paşa, mermi sesleri arasında gür sesiyle emrindeki birliğe hitaben:

"Askerlerim! Yiğitlerim! Kahraman evlâtlarım! Dinimize, namusumuza ve vatanımıza göz diken düşmana haddini bildir-menin tam zamanıdır. Bilirsiniz ki hainler korkak olur. Biz düşman üzerine yürürsek onlar kaçarlar. Hep beraber Allah, Allah! Diyerek hücum edelim!

Sonra da karşıda düşmanın elindeki tepeleri göstererek şöyle dedi: Aslanlarım!

Şu gördüğünüz tepenin alınması bize çok mühim ve pek şanlı bir zafer kazandıracaktır. Siz ki Milano geçidi gibi en zor geçidi aşır, en çetin yerlere hücum ederek, Osmanlı'nın kahramanlığını bütün cihana gösterdiniz. Siz kahramanların evlâtlarısınız. Allahü tealanın yardımı ile şu tepenin üzerinde yapacağınız kahramanca bir hücumla, zaten gözü yılmış olan düşmanı tamamen perişan edeceğinizi, sancağımızı ortaya dikerek, Osmanlı'nın şânını yücelteceğinizi ümid ediyorum.

Eğer bu tepeyi zapt ederseniz önünüzde çiçeklerle süslenmiş geniş bir zafer sahrası açılacak. Bütün İslâm âlemi ve Osmanlı'lar bu kahramanca zaferinizden dolayı sizlerle iftihar edeceklerdir. Analarınız sizi bu gün için doğurdu, bu gün için büyüttü.

Eğer aslanlar gibi bir hücumla şu tepeyi zapt edecek olursanız namusu korumuş ve vatani yüceltmiş olursunuz. Devletimizin gelecekteki zaferlerine de öncülük etmiş olacaksınız.

Cesedim Kurtlara Kuşlara Yem Olsun! Asker evlâtlarım!

Size son bir vasiyetim var ki, yerine getirilmesini rica ederim; Eğer ben şu tepenin tarafımızdan alındığını görmeden şehit olursam, beni burada defnetmeyin. Mutlaka tepeyi alın ve kabir kazarak beni oraya defnedin. Şayet bu tepeyi ele geçiremeyecek olursanız, cesedimi bu topraklar üzerinde bırakın. Kurtlara kuşlara yem olsun.

Evlâtlarım!

Sizin dağları aşan hücumunuza böyle tepeler elbette dayanamaz. Bu bakımdan mutlaka bu tepeyi zapt etmenize istiyorum!..

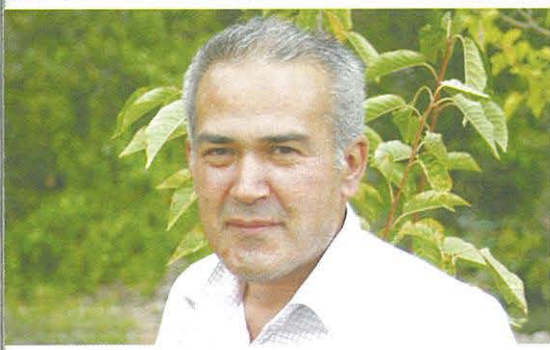
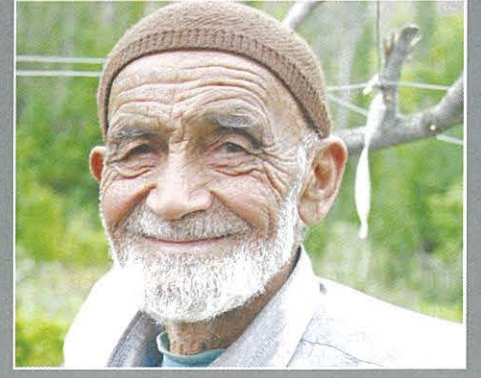
Allah'ın yardımı Peygamberimizin himmeti ve Padişahımızın duası bizimledir. Haydi aslanlarım! Arş ileri, daima ileri..." Ya Rabbi Şehidlik İstiyorum

Abdüzel Paşa, emrindeki birliğe yaptığı bu konuşma ile askeri şevke getirdi ve; "Ya Rabbi bana paşalık ve hafızlık gibi iki rütbe ihsan ettin. Şimdi şehidlik istiyorum." dedi, atını mahmuzlayarak hücumla geçti. Emrindeki birlikte aynı heyecanla kendisini takip etti.

Artık Yunan askeri kaçıyor, kahraman Osmanlı askerleri "Allah Allah!..." nidalarıyla düşmanı kovalıyordu. Abdüzel Paşa, 75 yaşında olmasına rağmen delikanlı çevikliği ile at sürüyor, silahını doğrultup kurşun atıyordu. Sonunda alına bir düşman kurşunu isabet etti...

Kanlar içinde yıkılmadan atının yelesine yapışarak bir müddet daha gitti. Mertebe-lerin en yücesi olan şehitliğe kavuşmuştu. Durum gören Gemlik Tabur Komutanı onun atından indirdi. Sanki gülüyor gibiydi.

Kahramanlıkları dilden dile dolaşan bu şehit kumandanın kabri üzerine, Sultan Abdülhamid Han Alasonya tepesinde bir türbe yaptırdı.

Alime USLAN

Füsgüller denirdi sülalesine
Çetmi'de doğuyor Alime Uslan
Hep bağlı kalmıştır ailesine
Hayatı seviyor Alime Uslan

Çekburun İsmail erkek kardeşi
Kız kardeşi olur hacaleşşesi
Bir başkası ise Cıgış'ın eşi
Onlarla büyüyor Alime uslan

Soyad Uslan oldu Dere silindi
Füsgül Alimesi diye bilindi
Çünkü sülaleye gelen gelindi
Bir lakap buluyor Alime uslan

İbrahim Uslan'la evlenir gençken
Çocukları olur yıllar geçerken
Yaratıcısına şükür ederken
Hayırlar umuyor Alime Uslan

Beş oğlu üç kızı onun hevesi
Onlar mutlu iken gelir neşesi
Beden yorulsa da şendir hanesi
Çiftçilik yapıyor Alime Uslan

Oğlanlar Bursa'da bir iş kurmuştur
Hasreti olsa da mutlu olmuştur
Görmek istemiştir özlem duymuştur
Hayaller kuruyor Alime Uslan

Beş oğlu Bursa'da yaşamaktadır
Kendi işlerinde çalışmaktadır
Gurbete, hasrete alışmaktadır
Onları özleyiyor Alime Uslan

Köyde kızları var sorar halini
Sıkıştığı zaman tutar elini
İzine gelince oğlu gelini
Çok mutlu oluyor Alime Uslan

Torunları gelir elini öper
Onları görünce kalmıyor keder
Tarlada çalışır dereye gider
Sevinçten coşuyor Alime Uslan

Yıllar ilerlerken beden yorulur
Yüksek tansiyondan rahatsız olur
Şekeri artınca denge bozulur
Dayanak arıyor Alime Uslan

Yine böyle bir an bayılır düşer
Köyden arabayla Hadime gider
Doktor kontrol eder hemen sevk eder
Konya'ya varıyor Alime Uslan

Hastanede doktor bakar duruma
Hemen yatırırklar yoğun bakıma
İlaçlı tedavi uygular ama
Kurtarılamıyor Alime Uslan

Gelince Rahman'a kavuşma anı
Tevekkül ederek veriyor canı
Anasız bırakır yavrularını
Mekandan çıkıyor Alime Uslan

Hastane morgunda cesedi bekler
Yakınları köye yetişecekler
Gömülmeden son kez bir görecekler
Onları bekliyor Alime Uslan

Hoca minareden selayı verir
Pazar sabahında cenaze gelir
Allah rahmet etsin merhuma denir
Tabutta duruyor Alime Uslan

Yer tespit edilip kazılır mezar
Toplanan cemaat namazı kılar
Sevenleri onu böyle uğurlar
Mezara giriyor Alime Uslan

Beden mezarında toprak olacak
Ruhu cennetlerde huzur bulacak
Bu dünyada yalnız adı kalacak
İyi biliniyor Alime Uslan

Ruhunu Konya'da Rahmana verdi
Bedeni Çetmi'de toprağa girdi
Zaten o köyünde kalmak isterdi
Huzuru buluyor Alime Uslan

Mezarı cennetten bir bahçe olsun
Allah rahmet etsin kabri nur dolsun
Yaratıcısından merhamet bulsun
Sağ yanda yatıyor Alime Uslan

Niğmetullah UÇAR

ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

ANTALYA

www.aslansurucukursu.com

(0242) 338 38 06

(0535) 213 13 69

Müdür Bey kendinizi tanıtır mısınız?

1956 yılında Çetmi de dünyaya geldim. İlk okulu köyde bitirip İlçemiz Taşkent' de Orta okul 1. sınıfı okuduktan sonra babamın isteğiyle kardeşlerim ve benim okuyup meslek sahibi olmamız için Antalya'ya göç ettik. Orta okulu Antalya da Yavuz Selim Orta okulunda bitirdim. Öğretmen Okulları sınavını kazanarak 4 yıl Bolu Erkek Öğretmen Okulunda yatılı olarak okudum. 1975 yılında öğretmen olarak göreve başladım. Öğretmenlik benim en büyük arzu ettiğim görevdi İlk Okul Öğret-

menlerimden etkilenmiştim. Kesintisiz 26 Yıl 5 Ay bu görevi yaptım. Bu sürenin 7 yılı Diyarbakır da köylerde 19 yılı da Antalya köy ve merkez okullarda çalışarak geçti. 2001 yılında ev almak istediğimden zorunlu olarak emekli oldum.

Emekli olduktan sonra ne gibi faaliyetlerde bulundunuz?

43 yaşında idim. Bu yaşta erken emekli olup boş duramazdım. Halk Eğitim bünyesinde okuma yazma derslerinde ve emekli olduğum okulda raporlu öğretmenlerin sınıflarını ücret karşılığı okutarak çalışmaya devam ettim. Bir sürücü kursu sahibinin ısrarı ve isteği üzerine akşamları Trafik ve Çevre Bilgisi Dersi Öğretmenliği yapmaya başladım. Bu şekilde hem öğretmenlikten kopmamış oldum. Hem de sürücü kursları sektörüne girmiş oldum.

Kaç yıldır bu sektörde devam etmektesiniz?

2009 yılının Ekim ayına kadar Trafik ve Çevre Bilgisi dersi Öğret-

menliğini çalıştığım kursta sürdürdüm. 2009 yılının Kasım ayında Özel Antalya Aslan Sürücü Kursunu kurarak kendi işyerimizde faaliyetimizi sürdürmekteyiz.

Özel Antalya Aslan Sürücü Kursunu nasıl kurdu- nuz?

Halk Eğitimden emekli olan eşim Firdevs Aslan ile bu kursun kurulmasına birlikte kararlaştırdık. Bu kararda her ikimizin de öğretmen olması, öğretmenliği çok sevmemiz, insanlara eğitim amaçlı hizmet etme duyguları sebep olmuştur. Bu kararı verdikten sonra Milli Eğitim Bakanlığının Yönetmeliğine uygun olacak şekilde binada tadilat işlemlerine başladık, Sınıflar hazırlandı, dersliklerin araç ve gereçleri temin edildi yönetmeliğe uygun öğretmenler odası, müdür odası, sekreteryaya, kantin, kütüphane, arşiv odaları, kurucu odası düzenlendi ve Milli Eğitim Bakanlığına başvurularak Aslan Motorlu Taşıtlar Sürücü Kursu ve Özel Eğitim Hizmetleri Ticaret Limitet Şirketi olarak eşim Firdevs Aslan ve kendi adıma 27.10.2009 tarihinde Antalya Valiliğinin onayı ile kurumumuz resmen onaylanıp faaliyete geçmiştir.

Bu konuda başta eşim Firdevs Aslan'a bu kurumun kurulması için vermiş olduğu destekten ötürü sonsuz teşekkür borçluyum. Maddi ve manevi olarak bu uğurda gecesini gündüzünü feda edip bu kurumun kurulmasına sebep olmuştur. Ayrıca maddi manevi desteğini esirgemeyen kardeşlerime ve dostlarıma da teşekkürlerimi iletiyorum.

Açılışı ne zaman yaptınız Eğitim Öğretim faali- yetine ne zaman başladınız?

Kurumumuzun açılışı aceleye geldi 20.11.2009 tarihinde yakın çevremize haber verip açılışı gerçekleştirdik, 25.11.2009 tarihinde de 40 öğrenciyle ilk Eğitim faaliyetimizi başlattık.

Kurumunuzun çalışma yöntemi nedir?

Aslan sürücü kursu Eğitime çok önem vermektedir. Trafik kazalarının azalması için bu eğitim gerçekten önemlidir. Biz kurum olarak her dönem başında kursiyer-

lerimize 16 günlük teorik derslere zorunlu olarak katılma kuralını ilk günden anlatarak uzman kadromuzla eğitimlerini sıcak bir ortamda adeta bir aile gibi verdikten sonra adaylarımızı bir hafta pistte bir hafta akan trafikte direksiyon eğitimine tabi tutuyoruz. Teorik ve pratik olarak tüm kursiyerlerin trafikte eğitilmiş olarak bilinçli sürücüler olmaları konusunda çok titiz davranmaktayız. Aslan sürücü kursu olarak amacımız trafikte bilinçli, eğitilmiş, kurallara uyan, saygılı ve hoşgörülü sürücüler yetiştirmektir.

Öğrenci potansiyeliniz nasıldır?

Aslan sürücü kursu olarak varoş sayılabilecek bir bölgede eğitim vermekteyiz. Adaylarımızın eğitim durumları genellikle düşüktür. Öğrencilerimiz içinde hiç okula gidememiş veya Halk Eğitimden 2. kademe okur yazarlık belgesi alarak doğu kökenli yurttaşlarımız, Zeytin Köyünden ve kırsal kesimden kursiyerlerimiz vardır. Bunlarda bile başarımız gayet iyidir. Kendi hemşerilerimizden de talepler olmakta ve onlarda bu hizmetten faydalanmaktadırlar.

Şimdiye kadar ki başarı durumunuz nasıldır?

Bir yıllık bir geçmişimiz var toplam 430 kursiyerimiz başvurdu Yazılı sınavlarda % 80, direksiyon sınavlarında % 98 başarımız vardır. Son dönem hariç sürücü belgesi alan kursiyerlerimizin sayısı 380'dir. Bir yıllık bir kurs için bu büyük başarıdır. Bu durum Milli Eğitim tarafından takdirle karşılanmaktadır. Milli eğitimin ve resmi makamların kursumuz hakkındaki olumlu düşünceleri beni ve eşimi mutlu etmektedir.

Antalya ve Kepez Bölgesindeki sürücü kurslarıyla ilgili bilgi verirmisiniz?

Antalya da toplam sürücü kursu sayısı 70 civarındadır. Bizim bölgemiz olan Kepez de 18 tane sürücü kursu vardır. Sürücü kurslarının sayısı da hızla artmaktadır.

Sürücü Kurslarının sayısının fazlalığı sizi korkutuyor mu?

Biz sadece kendi işimize bakıyoruz, adaylarımızı en iyi şekilde eğitiyoruz. Bunun dışında bu tür şeylerle ilgilenmiyoruz.

Bir gününüz nasıl geçiyor?

Sabah saat 07:00 de kursumuz açılır.Kursumuzun açılışıyla bizzat eşim ve ben ilgileniriz.Tüm kursun, sınıfların,araç gereçlerin temizliği tamamlanır.Eğitim ve öğretime hazır hale getirilir. Temizlik ve hijyene çok önem veririz.Gelen misafir ve adaylarla ilgilenilir.Resmi toplantılara katılır. Akşam eğitimi için beklenilir.

Dersler ve eğitim hakkında bilgi verirsiniz?

Dersler Trafik ve Çevre bilgisi olarak 16 gün,Motor ve Araç Tekniği dersi olarak 10 gün,İlk Yardım ve Sağlık bilgisi dersi olarak 6 gün olmak üzere öğretmenlerimiz tarafından anlatılır.İşlenen derslerle ilgili test sınavları yapılarak öğrencilerin gerçek sınava hazırlanması sağlanır.Direksiyon eğitimi de bir hafta pistte, bir hafta akan trafikte her gün adayların ikişer saat çalışması ile sağlanır.

Sınavlarla ilgili bilgi verirmisiniz?

Test sınavında Trafik dersinden 50 soru sorulur.En az 35 soruyu doğru yanıtlamak gerekir.Motor dersinden 40 soru sorulur.En az 28 soruyu doğru yanıtlamak gerekir. İlk Yardım dersinden 30 soru sorulur.En az 22 soruyu doğru yanıtlamak gerekir. Geçer not 70 dir. 3 dersi başaran bir aday direksiyon sınavını da başardığı zaman sürücü belgesini almaya hak kazanır.

Kurumuzda hangi sürücü belgeleri veriliyor?

A1-A2-B-H-E sınıfı sürücü belgeleri verilmektedir.

TRAFİK CANAVARINI TANIYALIM VE ÖLDÜRELİM

Trafikte üç tip insan vardır,
Yaya, Sürücü, Yolcu...
Her yıl ölüyor binlercesi,
Trafik kazaları sonucu.

Öğrenelim, öğretelim, her türlü kuralı,
Olmasın bundan böyle, ne ölü, ne de yaralı.

Kavşaklarda, virajlarda,
Yaya, okul, hemzemin geçitlerde,
Köprülerde, tünellerde,
İlerisi görülmeyen tepe üstlerinde...

Sürücüysen, şerit değiştirme,
Duraklama yapma,
Park yapma,
Araç sollama...

Hız azalt

Yaya isen; taşıt bekleme,
Yolcu isen; taşıttan inme,
Bu saydığım yerlerde,

Öğrenelim, öğretelim, her türlü kuralı,
Olmasın bundan böyle, ne ölü, ne de yaralı.

Takip etme araçları, çok yakından,
Güvenme lastiğine, firenine,
Çarpıverirsin arkadan.

ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

Kadronuz hakkında bilgi verirmisiniz?

Kadromuzu oluştururken ok titiz davrandık. ğretmenlerimiz h e p s i b r a n ř l a r ı n d a s e  i l m i ř k e n d i n i k a n ı t l a m ı ř v e y ı l l a r ı n ı M i l l i E ğ i t i m d e g e  i r m i ř d e n e y i m l i k i ř i l e r d i r . M ũ d ũ r l ũ k v e T r a f i k v e  e v r e B i l g i s i d e r s i A z i m A S L A N t a r a f ı n d a n y ũ r ũ t ũ l m e k t e d i r . A y r ı c a T r a f i k v e  e v r e B i l g i s i D e r s i i  i n H a s a n A Y T A  v e E r d o ğ a n T U R H A N ' d a g ũ v e y a p m a k t a d ı r . M o t o r v e A r a  T e k n i ğ i D e r s i N i h a t E K İ N C İ v e M u s t a f a S A R G İ N t a r ı n d a n a n l a t ı l m a k t a d ı r . İ l k Y a r d ı m D e r s i ğ r e t m e n i m i z S u l t a n G E Z İ K v e G ũ k  e n İ l k a y  A Ğ L A R C A ' d ı r . K u r u m u m u z u n m e m u r l u k g ũ v e v i E l i f K İ L İ N  t a r a f ı n d a n y ũ r ũ t ũ l m e k t e d i r . Y a r d ı m c ı g ũ v e v l i M e l t e m A S L A N ' d ı r . D i r e k s i y o n E ğ i t i m k a d r o m u z F i r d e v s A S L A N (K u r u c u ũ y e) , O s m a n Y İ L M A Z , S a d e t t i n U Y S A L , L e v e n t S A R A  O Ğ L U Ğ İ L , M u s t a f a K İ L İ  İ , A l i M e t i n E R K A Y A v e M e h m e t A S L A N ' d ı r .

Kurumunuzdaki Direksiyon E ğ i t i m a r a  l a r ı y l a İ l g i l i b i l g i v e r i r m i s i n i z ?

Kurumumuzda b i r a d e t E s ı n ı f ı s ũ r ũ c ũ b e l g e s i i  i n İ S U Z U m a r k a o t o b ũ s , i k i a d e t B s ı n ı f ı s ũ r ũ c ũ b e l g e s i i  i n F İ A T P A L İ O , b i r a d e t W O L K S V A G E N P O L O m a r k a o t o m o b i l v e i k i a d e t t e A 2 s ı n ı f ı s ũ r ũ c ũ b e l g e s i i  i n M O N D İ A L m a r k a m o t o s i k l e t t e n o l u ř a n a r a  f i l o m u z l a a d a y l a r ı m ı z a e n i y i v e g ũ v e n l i ř e k i l d e d i r e k s i y o n e ğ i t i m i v e r m e k t e y i z .

Son olarak s ũ y l e m e k İ s t e d i k l e r i n i z n e l e r d i r ?

M i l l i E ğ i t i m e b a ğ l ı b i r k u r u m o l a r a k A t a t ũ r k İ l k e v e İ n k ı l a p l a r ı n a u y g u n e ğ i t i m h i z m e t l e r i m i z i e n i y i ř e k i l d e a d a y l a r ı m ı z a v e r m e k . A d a y l a r ı m ı z ı n s ũ r ũ c ũ b e l g e l e r i n i a l d ı k t a n s o n r a b u k u r u m u n h i z m e t i n i t a k d i r e t m e l e r i v e A l l a h r a z ı o l s u n d e m e l e r i b i z i m i  i n e n b ũ y ũ k k a z a n ı m d ı r İ l k s ũ r ũ c ũ b e l g e s i a l a n a d a y l a r ı m ı z İ l e e n s o n k u r s i y e r a d a y l a r ı m ı z b i l e k u r u m u m u z u n v e r d i ğ i e ğ i t i m h i z m e t i n i t a k t i r e t m e l e r i b i z i m u t l u e t m e k t e d i r . B i z i m d e z a t e n a m a c ı m ı z b u d u r . B u u ğ u r d a E ğ i t i m h i z m e t l e r i m i z i s ũ r d ũ r m e y e s a ğ l ı ğ ı m ı z e l v e r d i ğ i s ũ r e c e k a r a r l ı y ı z . A s l a n s ũ r ũ c ũ k u r s u o l a r a k D e r ğ i n i z e v e E m e ğ i g e  e n h e r k e s e t e ř e k k ũ r e d e r , s ũ r ũ c ũ b e l g e l i o l a r a k t r a f i k t e o l a n l a r a k a z a s ı z , b e l a s ı z v e c e z a s ı z h a y ı r l ı y o l c u l u k l a r d i l e r i z .

A y r ı c a  e t m i v e  e t m i l i n i n s e s i , g ũ z ũ , k u l a ğ ı , n a b z ı o l a n  e t m i d e r g i s i n d e k u r u m u m u z a y e r v e r i l d i ğ i i  i n t ũ m e m e ğ i g e  e n y e t k i l i l e r e k u r u m u m u z a d ı n a t e ř e k k ũ r e d e r s a y ğ ı l a r s u n a r ı z .  e t m i d e r g i s i n i n d e y a y ı n h a y a t ı n ı s o n s u z a d e k s ũ r d ũ r m e s i k o n u s u n d a b a ř a r ı l a r d i l e r i z .

OKUYUCULARIMIZIN D İ K K A T İ N E !

İ ř h a y a t ı n a a t ı l a n ,  e t m i ' l i h e m ř e r i l e r i m i z i n , m ũ e s s e s e l e r i n i t a n ı t m a k v e f a a l i y e t l e r i n i o k u y u c u l a r ı m ı z a d u y u r m a k İ s t i y o r u z .

S i z d e m e v c u t İ ř l e t m e n i z i t a n ı t ı c ı y a z ı v e f o t o ğ r a f l a r ı n ı z ı g ũ n d e r i n v e d e r g i m i z d e y e r i n i z i a l ı n .

B u s a y ı m ı z d a , d e ğ e r l i h e m ř e r i l e r i m i z A z i m A S L A N v e H a l ı l Y E R L İ K A Y A ' n ı n İ ř l e t m e l e r i h a k ı n d a b i l g i l e r v e r i y o r u z .

GÖNÜL BAĞI

Şeref ÇİLEK

Sevgili Dostlar; "Kalpten kalbe bir yol vardır görülmez / Gönülden gönüle gider yol gizli gizli." Diyor Neşet ERTAŞ. İnsanları, (doğrusu bütün canlıları) güçlü tutan birbirlerine yakın olmaları bir arada bulunmaları değil; gönülden, kalpten bağlı ve o bağdan besleniyor olmalarıdır. Duygudaş olmalarıdır. Acılarını, kederlerini, sevinçlerini paylaşmalarıdır.

Eğer, hayatımızın ilk sırasına gönül bağı ile bağlı olduklarımızı -bunlar, anamız, babamız, ailemiz, çocuklarımız, diğer sevdiklerimiz, memleketimiz olabilir- yerleştirememişsek; gönül bağımızda, aile bağımızda, sevgi bağımızda zayıflama olursa bir şeyleri eksik yapıyoruz demektir. Yapmamız gereken

daha çok şeyler var demektir. Yirmi birinci asırda, bu iletişim çağında bağları kuvvetlendirmenin zor olamadığı kanaatindeyim. Önceliklerimizi iyi belirlemeliyiz. Günlük hayatın, geçim derdinin, basit ve geçici telaşların akıntısına kapılıp önemli olanı önemsiz olanın gerisine atmamalıyız. Önemli olan aynı zamanda öncelikli de olmalı ki amacına ulaşsın.

Gerçek ocaklardan evlat yetişir, adam gibi adam yetişir. İdareten yürütülen ocaklardan çete yetişir. Çetmi'de yaşayan dostlar iyi bilir. Bahar gelince domates, biber, lahana, pırasa gibi sebzelerin tohumu, iyi güneş alan, güzel topraklı bir yere ekilir. Üç beş santim boyunda fide yetişince yerinden sökülür, büyüyecekleri yerlere dikilir. Yeni yerine dikilen fideler ilk birkaç gün kırışık, buruşuk olur. Sonra kendini toplar canlanır. Büyür gelişir ve sebze verir. Yerinde kalan fideler cılız kalır, gelişimini tamamlayamaz, ürün veremez. Yaşlanmış ağacın köklerinden yeni fidanlar filizlenir. Bunlar sökülüp başka yere dikilirse gelişir, büyür, meyve verir duruma gelir. Anaç ağacın dibinde kalırsa gelişmez, cılız kalır. Fide olsun fidan olsun ilk bittiği yerden ne kadar uzağa dikilirse dikilsin kendi aslı ne ise o ürünü yetiştiriyor. Başkalaşma, yabancılaşma, yozlaşma olmuyor. Tatlı elma ise, tatlı elma olarak, ekşi elma ise, ekşi elma olarak, döğec ise, döğec olarak varlığını sürdürüyor meyvesini veriyor. Sevgili Dostlar; Bu misali niye verdim?

Çetmililer buna benziyoruz. Çetmi, bir fide ocağı ya da ulu bir ağacın dibi. Bizler de bir şekilde bittiği yerden uzaklara gitmiş fideler, fidanlarız. Ne kadar uzakta olursak olalım aslımızı, kökümüzü, geldiğimiz yeri unutmayalım. Bebek doğduğu zaman annesi ile arasındaki göbek bağı kesilir. Kesilir kesilmesi ne ama çocuk ilk annenin kokusunu koklar. İlk annenin sesini işitir. İlk annenin dokunuşlarını hisseder. İlkler ile aradaki bağ belki zayıflar, fakat hiçbir zaman kopmaz. Uzaklaşan her şey gözden kaybolur ama gönülden kaybolmaz.

Ağacın köklerinin ağacı beslediği gibi, gönül bağı da insanın ruhunu besler. Ruh sağlıklı olduğu zaman beden sağlıklı olur. Ruh arızalı olduğu zaman beden sağlıklı olması mümkün değildir. Bedeni arızalı ama ruhu sağlıklı birçok insan gayet güzel bir şekilde hayatını sürdürmektedir. Buna şahit olmayan yoktur herhelde. Ruhumuz ile bedenimizin beslendiği kökleri iyi bilelim ve sulanması gereken kökleri sulayalım. Sulanan kökler gelişir güçlenir. Susuz kalan kökler önce zayıflar sonra kurur, sonrada çürür.

İnsanlar, ağlayışlarında gülüşlerinde yetiştikleri yerlerin izlerini taşıyor. Canlılar, yetiştikleri yerlere benzer. Hiç kimse yetiştikleri yöre ve aile kültürünün etkisinden kurtulamaz. Her insan gözünü açtığı yeri unutmaz. Gözünü açtığı yerde kapamak ister. Ne mutlu gönül bağı kuvvetli olanlara...

AŞURE

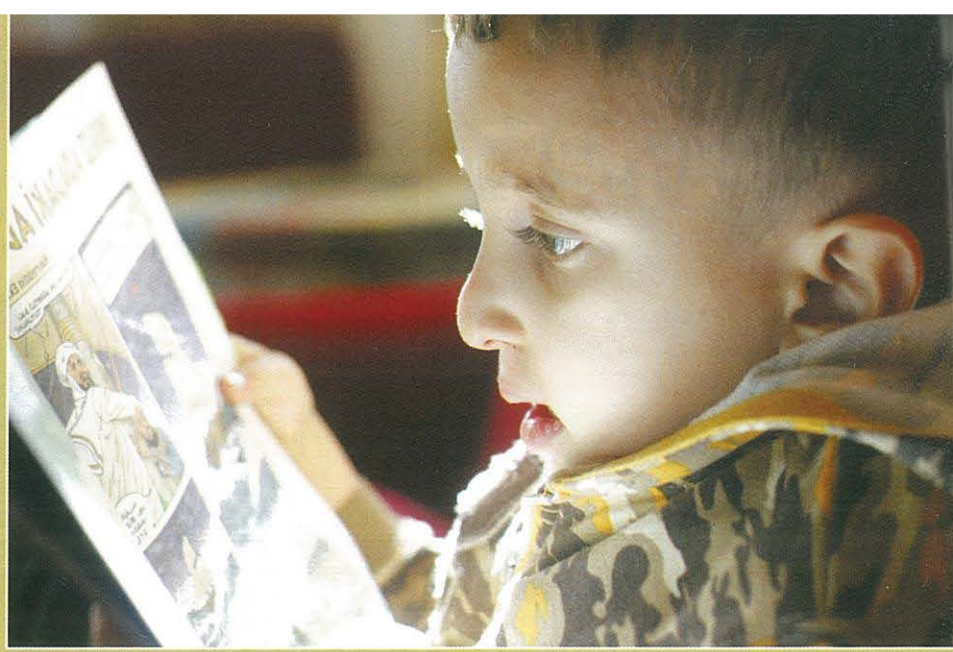
ÇETMİ'DE MUHARREM AYINDA AŞURE YEMEĞİ

Çetmi Kız Kur'an Kursu Öğreticisi Sümeyye Atiz'in ve eşi Mevlüt Bey'in öncülüğünde Çetmi'de Muharrem ayında geleneksel hale getirilen Aşure yemeği bu yıl 21 Aralık 2010 tarihinde yapıldı. Aşure yemeği için başta Muhtar Hasan ARI, Belediye Başkanı Osman ARI olmak üzere beldemiz esnafları ve kasaba halkı yemek malzemesi konusunda yardımlarını esirgememişlerdir. 21 Aralık 2010 tarihinde Salı günü Merkez Caminin önünde Yusuf Karadeniz, İsa Yıldırım, Mustafa Aslan, Eşşe Aslan, Fadime Bakdemir büyük bir özveri ile Aşure yemeğini hazırlamışlar, öğle namazını müteakip cami cemaatine, belde insanlarına, İlöğretim Okulu Öğretmenlerine, İlköğretim Okulu öğrencilerine, çoluk çocuk herkeae ikram edilmiştir. Aşure yemeğine Taşkent Müftüsü Sayın Mustafa Bilgiç de iştirak etmiş yemek sonunda özlü bir konuşma yapmış, dua etmişlerdir. Bu hayırlı geleneğin yaşatılması temennisinde bulunmuşlardır.

Çetmililer ve Çetminin Sesi olarak Muharrem ayında Aşure yemeği yapılması ve ikram edilmesinde emeği geçen Kur'an Kursu öğreticisine, öğrencilerine, malzeme temininde yardımcı bulunan esnaflarımıza, emeği geçen diğer tüm Çetmililere, Teşriflerinden dolayı Taşkent Müftüsü Mustafa Bilgiç Bey'e teşekkür eder, bu tür hayırlı hizmetlerin devam ettirilmesini temenni ederiz.

2010-2011 ÖĞRETİM YILI BURS LİSTESİ

No	Adı Soyadı	Okulu	Sınıfı
1	Ayşe Binnur Uysal	Selçuk Ün. Veteriner F.	3
2	Abdurrahman Yıdızhan	Niğde Ün. Sosyal Bil.Y.O. Radyo Tv.Prğ	1
3	Ahmet Yesevi Özel	Muğla Ün.F.E.Fak.Sosyoloji	3
4	Ayşegül Polat	Atatürk Ün. Eğitim Fak. Okul öncesi öğr.	1
5	Ayşenur Ayvat	100. Yıl Ün. İlahiyat Fak.	2
6	Ebru Yeni	Selçuk Ün. Güzel san.Fak.Grafik	2
7	Fadime Arı	Uludağ Ün. İlahiyat Fak.	Haz.
8	Fatih Yerlikaya	Akdeniz Ün. Ziraat Fak. Bahçe bitkileri	1
9	Fatma canan Yürek	Karadeniz Tek.Ünv.İ.İ.B.Fak. Çal.Ek.	4
10	Fahriye Boz	Selçuk Ün. İ.İ.B.Fak. Uluslar arası ilişkiler	3
11	Gül Güven	Selçuk Ün. Huğlu Meslek Y.O. Bilgisayar	1
12	Hasan Ertek	Hitit Ün. Müh.Fak.Kimya Müh.	1
13	Hüseyin Taştekin	Dumlupınar Ün. Müh. F.İnşaat Böl.	2
14	Hilal Sümeyye Uçar	Karamanoğlu Mehmet Bey Ün. Türk dili	1
15	Mehmet Arı	Selçuk Ün. İletişim F. Rdyo tv. Sinema	4

16	Mehmet Özel	Selçuk Ün.v.Güzel san.F.Geleneksel san.	1
17	Meryem Ayvat	Hitit Ün.v. İlahiyat.Fak	3
18	Mustafa Ayvat	Gazi Ün.v. İ.I.F. Kamu Yönetimi Selçuk Ün.v	4
19	Meryem Dağlı	Selçuk Ün.v. Karapınar süt ür. M.Y.O.	1
20	Mehmet Aslan	Ordu Ün.v. Deniz Bil.F.Balıkçılık Tek.Müh.	1
21	Nevruz Arı	Erzurum Atatürk Ün.v. İlahiyat Fak.	Haz.
22	Tuğba Çiftçi	Haliç Ün.v. Mimarlık Fak.	1
23	Raziye Polat	Uludağ Ün.v. Eğitim Fak. Zihinsel eng. Eğt.	1
24	Sümeysa Bozdemir	Karamanoğlu Mehmet Bey Ün.v.İ.İ.B.Fak.	2
25	Sümeysa Bozdağ	Selçuk Ün.v. Eğitim Fak. Arap dili edebiyatı	1
26	Said Emre Özel	Gazi Ün.v. İ.I.F. Maliye Böl.	2
27	Sevgi Korkmaz	Selçuk Ün.v. Eğitim Fak.Okul Önesi Öğr.	1
28	Soner Yalçın	Artvin Çoruh Ün.v. Ormacılık ürün.Y.O	1
29	Şehit Hama Boz	Akdeniz Ün.v. Eğitim F.Türkçe Öğr.	1
30	Yüksel Akcan	Kütahya Dumlupınar Ün.v.Müh.F.Makina	1
31	Yusuf Karadeniz	Selçuk Ün.v. M.Y.O.Tarım Mak. Böl.	1
32	Oğuzhan Kürşat Uçar	Afyon Kocatepe Ün.v. Uluslar arası tic. Finans	1
33	Yasemin Uysal	Selçuk Ün.v. İ.İ.B.Fak. İktisat	3
34	Zeynep Çetin	Selçuk Ün.v. M.Y.O Bigisayar proğ.	1

2010-2011 SELÇUK ÜNV. ÖĞRENCİLERİ BURS LİSTESİ

1	Ayşe Binnur Uysal	Selçuk Ün.v. Veteriner F.	3
2	Ebru Yeni	Selçuk Ün.v. Güzel san.Fak.Grafik	2
3	Fahriye Boz	Selçuk Ün.v. İ.İ.B.Fak. Uluslar arası ilişkiler	3
4	Mehmet Arı	Selçuk Ün.v. İletişim F. Radyo tv. Sinema	4
5	Mehmet Özel	Selçuk Ün.v.Güzel san.F.Geleneksel san.	1
6	Sümeysa Bozdağ	Selçuk Ün.v. Eğitim Fak. Arap dili edebiyatı	1
7	Sevgi Korkmaz	Selçuk Ün.v. Eğitim Fak.Okul Önesi Öğr.	1
8	Zeynep Çetin	Selçuk Ün.v. M.Y.O Bigisayar proğ.	1
9	Yusuf Karadeniz	Selçuk Ün.v. M.Y.O.Tarım Mak. Böl.	1
10	Yasemin Uysal	Selçuk Ün.v. İ.İ.B.Fak. İktisat	3

ÇETMİLİLER EĞİTİM KALKINMA VE YARDIMLAŞMA

1	ABDULAH GÖKGÜN
2	ABDULAH YAZICI
3	ABDULLAH BALCI
4	ABDULLAH KASAP
5	ABDURRAHMAN ÖNDER
6	AHMET BALCI MEHMET OĞLU
7	AHMET GÜÇLÜ MEHMET OĞLU
8	AHMET KOÇ
9	AHMET ÖZEL
10	AHMET ZENGİN
11	ALİ ASLAN
12	ALİ BİRCAN
13	ALİ ÖZEL
14	ALİ TOPKARA
15	ALİ USLAN
16	BAHA YAZICI
17	BAKİ DARCAN
18	BAKİ SOLMAZ
19	BİNNUR ÖZEL
20	DEDE BOZDEMİR HÜSEYİN OĞLU
21	ENVER ÖZEL
22	ESAT DUYSAK

23	FAHRETTİN KORKMAZ
24	HALİS UÇAR
25	HASAN ALİ POLAT
26	HASAN ALİ YEŞİL
27	HASAN BOZDAĞ
28	HASAN ÇETİN
29	HASAN HÜSEYİN TIKIR
30	HASAN KARAÇAM
31	HAYRİYE KOÇ
32	HULUSİ BOZ
33	HÜSEYİN ALP ÖZEL
34	HÜSEYİN ARI MUSTAFA OĞLU
35	HÜSEYİN BALCI
36	HÜSEYİN EŞİYOK
37	HÜSEYİN GÖKGÜN
38	HÜSEYİN YAZICI
39	HÜSEYİN YILDIZ
40	İBRAHİM AKKOCA
41	İBRAHİM TIKIR
42	İSA KOÇ
43	İSA ÖZEL

VAKFI KURUCULAR KURULUNUN LİSTESİDİR

44	KEMAL BALCI
45	KENAN GÖKGÜN
46	KENAN USLAN
47	KERİM BOZDAĞ
48	KERİM TIKIR
49	MAHMUT UÇAR
50	MEHMET AKİF AVCI
51	MEHMET ALİ BOZDEMİR
52	MEHMET ALİ GÜVEN
53	MEHMET AYDOĞDU
54	MEHMET BALCI
55	MEHMET BİRCAN
56	MEHMET BOZDAĞ
57	MEHMET EMİN BAKDEMİR
58	MEHMET KARACA
59	MEHMET ÖZEL
60	MEHMET ÜNAL
61	MEHMET YERLİKAYA
62	MEMİŞ USLAN
63	METİN GÜÇLÜ
64	MİKTAT ÇAĞLAR
65	MUSTAFA GÜÇLÜ

66	MUSTAFA AKKOCA
67	MUSTAFA ÖĞÜT
68	MUSTAFA ÖZGÜL
69	MUSTAFA POLAT
70	MUZAFFER BALCI
71	NİMETULLAH UÇAR
72	NURETTİN ÖZEL
73	OSMAN ARI
74	ÖMER KOÇ
75	RAMAZAN AYVAT
76	RAMAZAN YERLİKAYA
77	SAMİ ÖZEL
78	ŞEREF ÇİLEK
79	ŞÜKRÜ GÜVEN
80	ŞÜKRÜ KARACA
81	VEYSEL BOZ
82	VEYSEL GÖKGÜN
83	YAKUP YAZICI
84	YUSUF AVCI
85	YUSUF AYDOĞDU
86	YÜKSEL KOÇ

OSMAN DAYIMIZ

Osman dayı Çetmi'nin ender simalarından birisiydi. Kimi gösterirseniz gösterin burada yaşayıp ta onunla bir hatırası olmayan insan yok gibidir. Osman dayı adeta hep aynı kişi olarak hayatımızın her anına nüfuz etmiş birisi. Kimin sığırlarını sürmedi, evine girmede, yemeğini yemedi acaba?

O, kendince sevdiği insanların evlerine gelir acıkmışsa verilen yemeği yer verilirse giyecek bir şey alır giderdi. Tabi nedendir bilinmez ama herkesten almaz, herkesin yemeğini de yemezdi. Kızdırıldığı zaman söyleyeceği kelimeler sınırlı, anlatacağı şeyler sizin onun hareketlerinden anlayacağınız kadardı.

Onun en önemli özelliklerinden birisi omzuna asmaya çok meraklı olduğu deynekten yapılmış tüfek benzeri şeyle dolaşmaktı. Ummadık yerlerden beklenmedik bir şekilde karşınıza çıkıverirdi. Dere tarafına çok gider Taşkent'ten dönecek Celilin Hüseyin'i beklerdi. Özellikle onun arabasını. O gelmişse muhakkak arabasına alır ve köye getirirdi. Yollarda bekleyişi gecenin son demlerine kadar sürerdi.

Sabah namazı için camiye gidenler imamla kılınan namazdan sonra tam selam verilirken dışarıdan Osman'ın o davudi sesiyle "tamam, tamam" deyişini duyarlardı.

Bir gün babam rahmetlinin yanına gelmişti. Kendisine ikram ettiğimiz yemekten sonra otururken sürekli ayağını eli ile tutup ovuşturduğuna şahit olduk. Herhalde çorap istiyor zannı ile bir çift çorap getirdik. Israrla giymek istedi. Madem ayağındaki çorabı çıkaralım bunları giysin diye düşündük. Osman dayı ayaklarını uzattı biz çorapları giydireceğiz. Ama birde ne görelim, tam altı çift çorap var ve onlar onun ayaklarını sıktıkça sıkıyor. Ovuşturması duyduğu rahatsızlıktanmış. Bunları çıkaralım deyip ısrar ettikse de o hiç birini çıkarmayı kabul etmedi. Üstelik verdiğimiz çorabı da üstüne giydi.

Osman dayı son zamanlarında geçirdiği rahatsızlık neticesinde felç oldu. Tekerlekli sandalyeye mahkum başkalarının ilgi ve alakasına mecbur çaresizliğe mahkum oldu. Sevenleri, onun dilinden anlayanlar hiçbir zaman eksilmeyen bir alakayla ona baktılar.

Bu dünyadan Osman dayımız geldi geçti. O, mağduriyeti ile kendi dünyasını yaşayarak bu alemi terk etti gitti. Yaylada kaybolduğu bir vakit her yeri aramışlar taramışlar bulamamışlar. Nihayet Yörük obasında bulunmuş. Ama Yörük köpekleri obalarına yaklaşan Osman dayıya hiç mi hiç ürmemişler. Halbuki o köpekler hariçten gelen yabancılara havlamaları ile meşhur bekçi köpekleridirler. Bu duruma obanın sakinleri hayret edip şaşmış kalmışlar.

Osman dayı küçük büyük bütün Çetmililerin sevip saydığı bir candı. O ruhunu rahmana teslim ederek bu dünyadan ayrılmış gitti.

Mekanı cennet kabri nur olsun.

Kerim BOZDAĞ

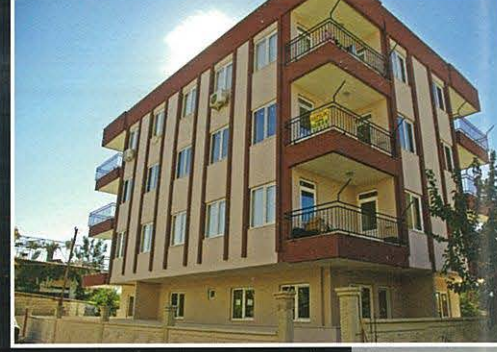
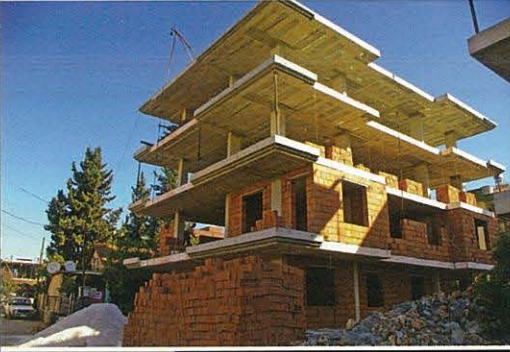

AHU İNŞAAT

EMLAK LTD. ŞTİ.

Emlak & Arsa Ofisi

HÜSEYİN YILDIZ - RAMAZAN SEVİNÇ - METİN YILDIZ

EMEK MAH. YEŞİLIRMAK CAD. NO:41/1 (SAKARYA KAVŞAĞI) 07060 KEPEZ - ANTALYA

Tel: 0242 325 99 44 - 0535 216 69 23 Fax: 0242 325 99 44

info@ahuinsaatemlak.com

ahu_insaat@hotmail.com